

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ
26

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

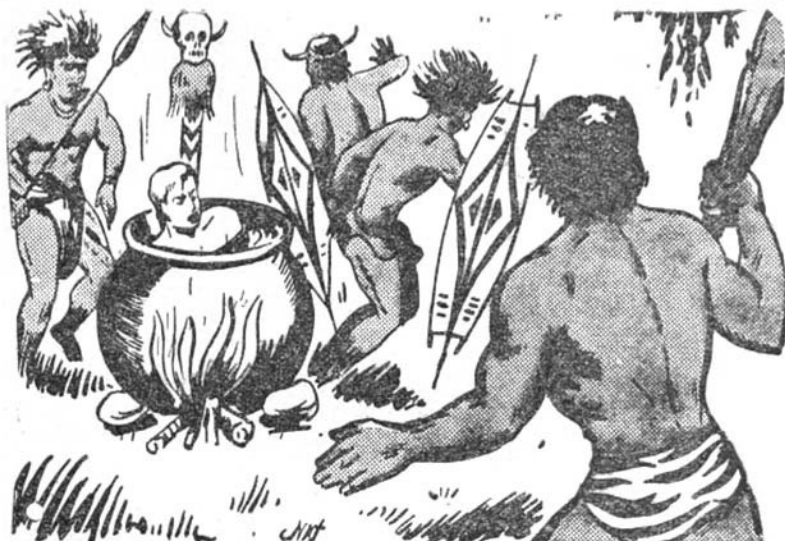

NEI
RAT

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ὁ ὑπέρτοχος Ἕλληνας τῆς Ζούγκλας τρέχει ἀλαφιασμένος πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρίσκονται εἰ ἰθαγενεῖς, τὸ πῆλινο κα-
ζάνι καὶ ὁ Ταρζάν ποὺ βράζει μέσα σ' αὐτό.

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

ΤΡΟΠΙΚΗ ΜΠΟΡΑ

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Πίσω ἀπὸ τὸ θεόρατο πέτρι-
νο βουνὸ τοῦ Γκαοῦρ θρίσκε-
ται τὸ χορταρένιο χωριὸ μιᾶς
ἄγριας φυλῆς ἰθαγενῶν.

Ἀρχηγὸς τῆς εἶναι ὁ ἀπαί-
σιος μαῦρος φύλαρχος Ράμπα
Χάρ!

.....

Εἶναι περασμένα μεσάνυ-
χτα.

Ὁ οὐρανὸς τῆς Ζούγκλας

ἔχει γεμίσει μαῦρα καὶ θα-
ρεῖά σύννεφα!... Ὁ ἀέρας μυ-
ρίζει νερό! Καὶ μακρινὲς ἀ-
στραπὲς ξεθάβουν, κάθε τό-
σο γιὰ λίγο, τὸ σκοτάδι!..

Εἶναι φανερό πὼς φοθερὴ
τροπικὴ μπόρα ἔρχεται.

Ἡ ἄγρια Ζούγκλα τὴν
προσμένει γιὰ νὰ χαρῇ τὸ
τρομακτικὸ μεγαλεῖο τῆς!

Μακρὰ οὐρλιαχτὰ πεινα-

σμένων θεριῶν ἀκούγονται...
 "Ολα: θεριά, ὄρνια, ἀγρίμια
 καὶ πουλιά προαισθάνονται τὸ
 κακὸ ποῦ θὰ γίνη καὶ τρέ-
 χουν νὰ κρυφτοῦν σὲ σπη-
 λιές, σὲ κουφάλες δέντρων,
 καὶ σὲ κάθε σίγουρο κατα-
 φύγιο...

Ξαφνικά, θαρὺ ἀνθρώπινο
 ποδοβολητὸ ἀκούγεται... Ἡ
 ξυλένια πόρτα τοῦ χορταρέ-
 νιου παλατιοῦ τοῦ Φύλαρχου
 ἀνοίγει... Μιά γιγαντώσμη
 σιλουέττα παρουσιάζεται στὸ
 κατόφλι της...

Περνάει ἔξω καὶ προχωρεῖ
 ἀργὰ καὶ μὲ μεγάλες προφυ-
 λάξεις...

Εἶναι ὁ τρομερὸς Ράμπα
 Χάρ!...

Καὶ νά: Σὲ λίγο παίρνει ἔ-
 να κρυφὸ μονοπάτι καὶ τὸ θῆ-
 μα τοῦ γίνεται ἀμέσως γρή-
 γορο... Ἐχει μυριστή κι' αὐ-
 τὸς τὴν τροπικὴ μπόρα καὶ
 νεροποντὴ ποῦ θὰ ξεσπάσῃ...
 Βιάζεται νὰ προλάβῃ νὰ φθά-
 σῃ ἐκεῖ ποῦ θέλει...

Δὲν περνᾶνε λίγα λεπτά
 τῆς ὥρας καὶ πλησιάζει τώρα
 στοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου
 βουνοῦ...

Ὁ καιρὸς ἀπὸ στιγμή σὲ
 στιγμή ἀγριεύει...

Συχνὲς καὶ πιὸ κοντινὲς ἀ-
 στραπὲς φωτίζουν τώρα τὸ
 δρόμο τοῦ φοβεροῦ Φύλαρ-
 χου... Τρομακτικοὶ κεραυνοὶ
 πέφτουν στὰ γύρω βουνά... Ὡ-
 σπο φθάνουν καὶ οἱ πρῶτες
 χοντρές ψυχάλες...

Κάτι μαύρα ὄρνια φτερου-
 γίζουν τρομαγμένα πάνω ἀπ'

τὸ κεφάλι του, κρίζοντας ἀ-
 παίσια! Τρέχουν καθυστερη-
 μένα κι' αὐτὰ νὰ κρυφτοῦν...

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ Ράμπα—Χάρ κάνει ἀκό-
 μα πιὸ γρήγορο τὸ θῆμα του.
 Ἀρχίζει τώρα νὰ σκαρφαλώ-
 νη στὸ πέτρινο βουνὸ καὶ φθά-
 νει στὸ χορταριασμένο ἀνοι-
 γμα δυὸ μεγάλων βράχων...

Κρυφοκυττάζει σ' αὐτὸ καὶ
 βλέπει ἓνα ἀδύναμο φῶς νὰ
 τρεμοσβήνῃ στὸ βάθος του...
 Ταυτόχρονα ἀφ' ουγγράζεται
 καὶ σιγανὲς ὀμίλιες φθάνουν
 στ' αὐτιά του.

Τέλος, φωνάζει σιγά:

— Ἐγὼ εἶμαι! Ἐφθασα!..

Στὸ μεταξύ, ἡ μπόρα ξε-
 σπάει!... Τρομακτικοὶ καταρ-
 ράκτες νεροῦ ξεχύνονται ἀπ'
 τὸν μανιασμένο κατάμαυρον
 οὐρανό!... Φοβεροὶ κεραυνοὶ
 χτυπᾶνε τὴν περήφανη κορφή
 τοῦ θεόρατου πέτρινου βου-
 νοῦ.

Ὁ Φύλαρχος παραμερίζει
 τὰ χορτάρια καὶ τρυπώνει
 μέσα στὸ ἀνοιγμα τῶν δύο
 βράχων!

Σὲ λίγες στιγμὲς θρίσκε-
 ται στὸ ἐσωτερικὸ μιᾶς εὐρύ-
 χωρης σπηλιάς. Ἐνα πρωτό-
 γονο πῆλινον λυχνάρι τὴ φω-
 τίζει.

— Ὁ Θεὸς Χουρβούν μαζὶ
 σας, μουρμουρίζει.

Δυὸ λευκοὶ ἄνδρες τὸν ὑ-
 ποδέχονται μ' ἐνδιαφέρον. Ὁ
 ἓνας εἶναι μεσόκοπος, ὁ ἄλ-

λος νέος.

— Σε πρόλαβε ή μπόρα
Ράμπα—Χάρ; τόν ρωτάνε.

‘Ο γιγαντόσωμος μαύρος
φύλαρχος μουρμουρίζει κα-
θώς τινάζει τὰ πολύχρωμα
πτερά τοῦ κεφαλιοῦ του:

— “Όχι καί πολύ!... Τό κα-
κό τώρα μόλις ξέσπασε. Λί-
γο ν’ ἀργοῦσα, θά μ’ ἐπνι-
γαν στό δρόμο τὰ ποτάμια!

Οἱ δυό λευκοί ἔχουν πρό-
σωπα ἀπαίσιμα κι’ ἔκφρασι σα-
τανική. Τά μάτια τους εἶναι
θολά κι’ ἔκφυλα. Οἱ μῦτες
τους, χοντρές καί κόκκινες!..

Σέ μιὰ γωνιά τῆς κρυφῆς
εὐρύχωρης σπηλιᾶς θρίσκεται

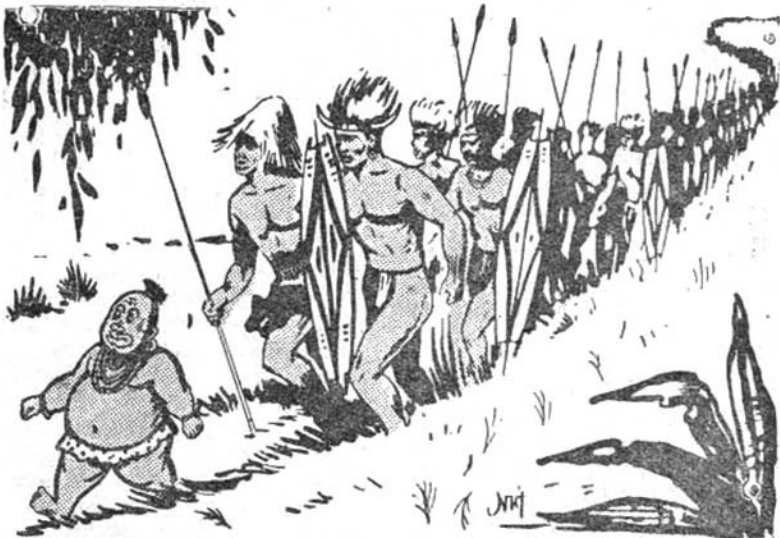
ἕνας ὀλόκληρος σωρός ἀπό
ἄδεια μπουκάλια τοῦ κονιάκ...

Κάπου πρὸς τὸ βάθος χά-
σκει τὸ ἀνοιγμα μιᾶς σκοτει-
νῆς καταπακτῆς.

‘Αριστερά καί δεξιὰ στέ-
κουν ὄρθοι κι’ ἀκίνητοι δυό
γιγαντόσωμοι μαῦροι φρου-
ροί. Εἶναι ἄνθρωποι τοῦ Ρά-
μπα—Χάρ!... Στὰ χέρια τους
σφίγγουν φονικά μαχαίρια..
Φαίνοντ’ ἔτοιμοι νά σπαρά-
ξουν κάθε ἀνεπιθύμητον ἐπι-
σκέπτη. Κάθε ἐχθρό!...

‘Ο μεσόκοπος λευκὸς ση-
κώνεται καί παρασύρει ἀπ’
τὸ μπράτσο τὸν φύλαρχο!

— Πάμε κάτω, Ράμπα —

Οἱ ἄγριοι μαῦροι πελεμιστῆς ἀκολουθεῦν βῆμα πρὸς βῆμα
τὴν Χουχού. Αὐτὴ θά τεῦς προώση τὸ μέρος ποῦ βρίσκε-
ται ἀναισθητός ὁ Γκαούρ.

Χάρ!... Πρέπει νά κουβεντιάσουμε σοβαρά. Νά πάρουμε μιὰ ἀπόφασι. "Όλα πιά εἶναι ἔτοιμα!...

ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΠΑΚΤΗΣ

Ὁ νέος λευκὸς προπορεύεται κρατῶντας στὸ χέρι του τὸ πρωτόγονο ἀναμμένο λυχνάρι. Καὶ κατεβαίνει στὴν καταπακτὴ... Πίσω του ἀκολουθεῖ ὁ μεσόκοπος λευκός. Καὶ τελευταῖος ὁ γιγαντώσωμος Φύλαρχος!...

Οἱ δυὸ φρουροὶ μένουν πάνω στὴ σπηλιά καὶ μαῦροι καθὼς εἶναι γίνοντ' ἓνα μὲ τὸ σκοτάδι!

Ἡ καταπακτὴ εἶναι εὐρύχωρη κι' αὐτὴ, μὰ στρωμένη μὲ ἀνθρώπινα κρανία καὶ νεκροκεφαλές!

Σὲ μιὰ γωνιά βρίσκεται μιὰ παράξενη συσκευή κι' ἕνας σωρὸς ἀπὸ μικρὰ κασσονάκια. Σὰν αὐτὰ πού περιέχουν δυνάμεις...

Οἱ τρεῖς ἄνδρες κάθονται κάτω καὶ πάνω στὰ κόκαλα πού τρίζουν ἀπαίσια ἀπ' τὸ θάρος τους.

Οἱ τρομακτικοὶ κρότοι τῶν κεραυνῶν πού πέφτουν ἔξω, φθάνουν καὶ μέχρις αὐτὸ τὸ βαθὺ καὶ ψρικτὸ ἄντρο... Φοβερὴ κοσμοχαλασιὰ γίνεται στὴ Ζούγκλα!...

Κι' ὁ μεσόκοπος λευκὸς ἀρχίζει νά λήξῃ:

— "Ἐχω σίγουρες πληροφορίες πῶς κάτω ἀπὸ τὴ σπη-

λιά τοῦ Γκαοὺρ βρίσκονται μεγάλοι κι' ἀτίμητοι θησαυροὶ σὲ χρυσάφι καὶ πολύτιμα πετράδια!...

»Στὸ πέτρινο αὐτὸ βουνό εἶχε στήσῃ κάποτε τὸ λημέρι τοῦ ἑνὸς μεγάλου καὶ φοβεροῦ ληστή. Ὁ ξακουσμένος σὲ δολοκλήρη τὴ Ζούγκλα: Μπουντ—'Αράχ!...

Αὐτὸς μὲ τοὺς κακούργους τοῦ χτυποῦσε τίς πλούσιες φύλες κι' ἄρπαζε κάθε τί πολύτιμο πού εἶχαν...

"Ἐτσι, κάτω ἀπὸ τὴν πέτρινη σπηλιά πού βρίσκεται στὴν κορφή εἶχε ἀνοίξῃ μιὰ μεγάλη ὑπόγεια καταπακτὴ. Κι' ἐκεῖ, κάθε φορὰ, σῶριαξέ τους θησαυροὺς πού ἄρπαζε στίς ἀτέλειωτες ἐπιδρομές του.

»Τὴν καταπακτὴ πού θρискόμαστε τώρα, τὴ χρησιμοποιοῦσε γιὰ φυλακὴ. Ἐδῶ ἔκλεινε τὰ ἄμοιρα θύματα του! Ἐδῶ θασάνιζε τοὺς φύλαρχους γιὰ νά μαρτυρήσουν τοὺς κρυμμένους θησαυροὺς τους...

Ὁ λευκὸς ἄνδρας, φέρνει στὰ χεῖλια του μιὰ μπουκάλια μὲ κονιάκ, ρουφάει μερικὲς γουλιές καὶ συνεχίζει:

— Πρέπει, λοιπόν, μὲ κάθε τρόπο ν' ἀποκτήσουμε αὐτὸ τὸ θησαυρό!... Καὶ τότε ἐμεῖς οἱ δυὸ θὰ γίνουμε οἱ πλουσιώτερου ἀνθρώποι τοῦ κόσμου. Κι' ἐσὺ Ράμπια—Χάρ θὰ πραγματοποιήσῃ τὸ μεγάλο ὄνειρο τῆς ζωῆς σου: Θὰ γίνῃς ὁ παντοδύναμος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας!...

»Τὰ σύνεργα καὶ οἱ δυνα-

μίτες πού θά τινάξουμε στὸν
 ἀέρα τὴν πέτρινη σπηλιὰ τῆς
 κορφῆς, εἶναι ἔτοιμα... Κι' ἐ-
 σύ, Φύλαρχε, πρὶν ἀπ' ὅλα,
 θ' ἀναλάβῃς νὰ δολοφονήσῃς
 τὸν Γκαούρ, τὸν παλιὸ κι' ἄ-
 σπονδο ἐχθρό σου! "Αν δὲν
 θῇ αὐτὸς ἀπὸ τῆ μέση, τίπο-
 τα δὲν τὰ μπορέσουμε νὰ κά-
 νουμε!...

Οἱ τρεῖς ἄνδρες μένουν γιὰ
 λίγο σιωπηλοὶ καὶ βαθειὰ
 συλλογισμένοι. "Υστερα, ἀρ-
 χίζουν νὰ καταστρώνουν τὸ
 καταχθόνιο κι' ἐγκληματικὸ
 σχέδιό τους...

.....

"Ὅλ' αὐτὰ πού εἶδαμε καὶ
 ἀκούσαμε παραπάνω δὲν γί-
 νονται αὐτὴ τῇ στιγμή. Γίναν
 πρὶν λίγες μέρες, ὅταν μιὰ
 τρομακτικὴ μπόρα εἶχε ξε-
 σπάσει στὴν παρθένα κι' ἄ-
 γρια Ζούγκλα!...

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Καὶ τώρα ἄς συνεχίσουμε
 τὴν ἱστορία μας(*).

"Ὅπως θυμόσαστε μιὰ τρα-
 γικὴ παρεξήγησις ἔκανε τὸν
 Γκαούρ καὶ τὸν Νταμπούχ νὰ
 παλέψουν καὶ νὰ χτυπηθοῦν
 σὺν μανιασμένα θεριά!...

"Ἡ πανώρια Ταταμπού, θέ-
 λοντας σὲ μιὰ στιγμή νὰ σώ-

σῃ τὸν ἀγαπημένο της, σηκώ-
 νει μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ τὴν
 πετάει μὲ δύναμι γιὰ νὰ χτυ-
 πήσῃ τὸν γοριλλάνθρωπο...
 Μὰ ἡ πέτρα λαθεύει, ἀλλοί-
 μονο! Πέφτει μὲ ὀρμὴ πάνω
 στὸ κεφάλι τοῦ μελαψοῦ γί-
 γαντα! Κι' ὁ Γκαούρ μένει ἀ-
 κίνητος σὺν σκοτωμένος!...

"Ὁ Νταμπούχ, πανηγυρίζον-
 τας τώρα, ἀρπάξει στὴν ἀ-
 γκαλιά του τὴν Ταταμπού
 καὶ τρέχει γιὰ τὴν καλύβη
 πού μένει. Ἐκεῖ, στὰ ψηλὰ
 κλαδιὰ τοῦ θεόρατου δέν-
 τρου!...

Τὴν ἴδια στιγμή, καταφθά-
 νει κι' ὁ Ποκοπίκο κατεβαί-
 νοντας ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ πέ-
 τρινου βουνοῦ.

Βλέπει τὸν γοριλλάνθρωπο
 νὰ φεύγῃ κρατώντας τὴν Τα-
 ταμπού. Βλέπει καὶ τὸν μελα-
 ψὸ γίγαντα βαρεῖα χτυπημέ-
 νον κάτω. Καὶ ψιθυρίζει μὲ
 συμπόνια:

— Φουκαρά Γκαούρ! Πά-
 λι... μπουκάλα ἔμεινες!

"Αμέσως τρέχει στὴν πιὸ
 κοντινὴ πηγὴ, κουβαλάει νε-
 ρὸ σ' ἓνα καύκαλο καρύδας
 κι' ἀρχίζει νὰ πλένῃ τὴν πλη-
 γὴ τοῦ κεφαλιοῦ του... Κά-
 νει ὅτι μπορεῖ, πασχίζοντας
 νὰ τὸν σώσῃ καὶ νὰ τὸν συνε-
 φέρῃ!...

Τίποτα ὅμως δὲν καταφέρ-
 νει!... Ὁ ὑπέροχος "Ελληνας
 γίγαντας θρίσκειται σὲ ἀφα-
 σία. Τὸ χτύπημα τῆς πέτρας
 ἦταν βαρὺ καὶ θανατερό!...

"Ὁ νᾶνος τὸν κυττάζει μὲ
 θλίψι καὶ μουρμουρίζει:

(*) Διάβασε τὸ προηγού-
 μενο τεῦχος ἀρ. 25 μὲ τὸν
 τίτλο: «Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝ-
 ΤΑΡΙΟΥ».

— Κατά τὰ φαινόμενα, Γκαουράκο μου: Θεὸς σχωρῶς τὴν ψυχάρα σου! Τὸ ὁποῖον, ἀδερφέ μου, τοῦ λόγου σου θὰ πεθάνῃς καὶ τοῦ λόγου μου θὰ πλερώσω τὴ νύφη, ποὺ λένε!... Καθότι τυγχάνεις κοτζάμ Μαντράχαλος καὶ θὰ ξελιγωθῶ νὰ σκάσω τὸ λάκκο ποὺ θὰ σὲ χωρέσῃ. Ἀμέ;!

Καὶ νά: Πάνω στὴν ὥρα φθάνει κι' ἡ κοντόχοντρη Χουχού μὲ τὸ θρυλικὸ τσουλούφι στὸ κεφάλι... Εἶχε βαρεθῇ νὰ περιμένῃ κάτω ἀπ' τὸ δέντρο τοῦ Νταμπούχ κι' ἔρχεται νὰ μάθῃ τί ἀπέγινε.

Ὁ Ποκοπικό μόλις τὴν ἀντικρύζει, κουνάει θλιθερὰ τὴν κωμικοτραγικὴ κεφάλαια του.

— Ἄστα «Κουμπάρα» μου, τῆς λέει. Τὸ καὶ τὸ γίνηκε!...

— Καλὲ μὴ μοῦ τὸ λές!...

— Μάλιστα!... Καὶ τώρα δὲν ξέρω τί νὰ κάνω!... Νὰ μείνω ἐνταῦθα μὲ τὸν «Μαντράχαλο», γιὰ νὰ τρέξω νὰ σφάξω τὸν μπάρμπα-Δεινόσαυρο;

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία ρίχνει μιὰ ματιά συμπόνιας στὸν Γκαούρ καὶ ψιθυρίζει ἀναστενάζοντας:

— Τὸν καῖμενούλη!... Καλέ, ἐγὼ θὰ τὸν πῆρα στὸ λαιμὸ μου!... Εἶμαι σκληρή! Πολὺ σκληρή, πανάθεμά με!...

Ὁ νᾶνος τὴ ρωτᾷ σοβαρά:

— Μπᾶς καὶ θέλεις νά... μαλακώσῃς λιγάκι, μωρὴ Μამζέλ;

— Καλέ, καὶ θέβαια θέλω!

— Ἔ, νὰ λοιπόν!.. Νά!... Νά!... Νά!... Νά!... Νά!...

Κι' ἀρχίζει νὰ ρίχνῃ στὸν παχουλὸ σθέρκο τῆς θροχῆ τὶς καρπαζιές!..

— Γκάπα, γκούπα, γκάπα, γκούπα!...

Ἡ Χουχού — καὶ μὲ τὸ δίκιο τῆς — θυμώνει ἀφάνταστα! Κι' ἀρπάζοντας τὸν Ποκοπικό ἀπ' τὴ σκουριασμένη χατζάρα του, τὸν σηκώνει ψηλά!... Ὁ νᾶνος κρέμεται τώρα σὰν μαύρη φούντα ἀπὸ τὴ λαθὴ τῆς.

Ἡ πυγμαία τὸν περιστρέφει γιὰ λίγο στὸν ἀέρα καὶ παίρνοντας φόρα τὸν ἐκσφενδονίζει μαζὶ μὲ τὴ χατζάρα, ψιθυρίζοντας:

— Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!..

Ὁ Ποκοπικό διαγράφει καμπύλῃ στὸν ἀέρα καὶ σκάζοντας μὲ ὀρμὴ κάτω, κάνει δυὸ-τρία γκέλ... Τέλος, σταματᾷ κάπου, ἀνασηκώνεται καὶ ξαναγυρίζει τρέχοντας κοντὰ στὴ χεροδύναμη Χουχού. Τρίβει τὰ πονεμένα πσιινά του, μουγγρίζοντας μὲ λύσσα:

— Ἐχε χάρι ποὺ δὲν σκοτώνω γυναῖκες, μὲ τὸ συμπάθειο!... Ἄν σου θασotή, γίνε ἄντρας νὰ δῆς γιὰ πότε σοὺ θερίζω τὴν κεφάλαια! Ἀμέ;!

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΧΟΥΧΟΥΣ

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία σοβαρεύει τώρα.

— Ἀκουσε, χρυσό μου, ποὺ τρομάρα νὰ σοῦρθῃ, λέει στὸ

**Πανικέβλητοι οι άρχπαδες τό βάζουν στα ποδια μολις άν-
τικρύζουν τόν Γκαούρ. Γρέχουν σαν τρελλοι για να σω-
θεύνε.**

νάνο.

— Τί μωρή Μαμζέλ;

— Πρέπει ν' αφήσουμε τ' ά-
στεία και να δούμε τί θα κά-
νουμε με τόν Γκαούρ... "Αν
τόν παρατήσουμε έτσι, θα τά
κακαρώση! Μē συγχωρείτε
κιόλας!

— Δηλαδή; Σάν τί να κά-
νουμε; ρωτάει ό Ποκοπίκο.

— Έού να τρέξης άμέσως
και να φέρης από τη σπηλιά
της, τη μάγισσα Χούλχα. Έ-
γώ θα πεταχτώ στο άγαλμα
του Μαύρου Θεού... Και θα
περικαλέσω τόν παντοδύναμο
Χουρβούν να μη του πάρη την
ψυχή!...

— Βρέ τί Χουρβούν και
πράσιν' άλογα! τής κάνει ό
Ποκοπίκο. Πάμε στη μάγισσα
να κάνουμε δουλειά μας!...

ΈΗ Χουχού επιμένει:

— "Όχι, χρυσό μου! Έγώ
θα πάω να προσευχηθώ! Πά-
γαινε μονάχος σου!...

Οί δυό νάνοι κόβουν γρήγο-
ρα κλαδιά από τα γύρω δέν-
τρα και σκεπάζουν μ' αυτά
τόν άναίσθητο Γκαούρ. Τόν
κρύβουν καλά για να μη τόν
πάρη το μάτι κανενός πεινα-
σμένου θηριοῦ ή όρνιου!...

Κι' άμέσως ξεκινάνε...

ΈΗ Χουχού παίρνει τό λοξό
μονοπάτι πού θα τη θγάλη

στό αγαλμα του Μαύρου Θεοῦ. Ὁ Ποκοπικό παίρνει ἀντίθετη κατεύθυνσι. Αὐτὸς τρέχει γιὰ τὴ σπηλιά τῆς γιάτρισσας Χούλχας!...

Καὶ τώρα, ἄς ἀφήσουμε τὴν κοντόχοντρη πυγμαία νὰ προχωρή κουνιστὴ καὶ λυγιστὴ, κι' ἄς παρακολουθήσουμε τὸν νᾶνο...

Οἱ στιγμὲς εἶναι ἀφάνταστα τραγικὲς... Ὅμως, ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπικό δὲν χάνει καθόλου τὸ κέφι του...

Προχωρεῖ κλωτσώντας μὲ τὶς τεράστιες πατοῦσες του τὶς πέτρες καὶ σφυρίζοντας κάποιο χαρούμενο σκοπό...

Τέλος, σκαρώνει, φρέσκο-φρέσκο, καὶ τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι, πού τὸ τραγουδάει φάλτσα:

*«Τρεῖς εὐχήσε νὰ μέθης
καὶ νὰ πλεροφορηθῇς :
Εἶμ' ἐγὼ ὁ Πικοπικός,
τὸ παλινόπαιδο,
μέσ' τῇ Ζούγκλα φίλος μάγκας
κι ὁμορφόπαιδο !...»*

ΕΝΑ ΑΓΡΙΟ ΜΟΥΓΓΡΗΤΟ !

Ξαφνικὰ ὁμως σταματᾷ ἀπότομα καὶ τὸ τραγούδι κόβεται στὸ λαρύγι του...

Τὰ μεγάλα γουρλωμένα μάτια τοῦ νάνου γουρλώνουν ἀκόμα περισσότερο. Καὶ τὰ τεράστια αὐτιά του γυρίζουν σάν τοῦ γαιθάρου γιὰ νὰ ἀφουγγρασθῇ.

Καὶ νά: Κάπου ἐκεῖ κοντὰ ἀκούγεται ἓνα παράξενο ἀνθρώπινο μουγγριτό. Ἐνα

μουγγριτό πού λές καὶ θγαίνει ἀπὸ στόμα φοβεροῦ θρυκόλακα :

— Μμμ! Μμμμ! Μμμμ!...
Ὁ Ποκοπικό μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος, συλλογισμένος κι' ἀναποφάσιτος... Συνέρχεται ὁμως γρήγορα καὶ τραβώντας ἀγέρωχα τὴ θανατερὴ χατζάρα του, φωνάζει ἄγρια :

— Ἐεε!... Ἄν εἶσαι ἄγριος κόνικλος, μὴ διστάξης! Ἐξέλθε νὰ σὲ κατασπαράξω! Τὸ τρομακτικὸ μουγγριτὸ ἀκούγεται πιὸ κοντὰ τώρα:

— Μμμ! Μμμμ! Μμμμ!...
Ὁ ἀτρόμητος νᾶνος μουρμουρίζει:

— Εἶναι πού θιάζομαι, φουκαριάρη μου! Ἀλλοιῶς θὰ σὲ κανόνιζα ἐγώ!...

Καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ!... Τρέχει πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού εἶχε πάρει ἡ Χουχού!...

Καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ τὴ φθάσῃ!...

— Μπάσα;! Καλέ, γιὰτὶ γύριες, χρυσό μου; τὸν ρωτᾷ ἐκεῖνη.

— Δὲν γύρισα, τῆς ἀποκρίνεται τρέμοντας. Περαιστικός εἰμαι ἀπὸ δῶ!...

— Καὶ πού πᾶς;

— Πάω στὴν Κούλουρη νὰ θρῶ τὴν.. ψυχὴ μου!

Ἡ πυγμαία δὲν πείθεται:

— Ἐλα, Ποκοπ.κάκι μου... Πέο' μου γιὰτὶ γύριες;

— Μετάνοιωσα, τῆς κάνει τώρα. Ἀντὶς νὰ τρέχω στὴ μάγισσα, προτιμᾶω νά... προ-

σευχηθῶ κι' ἐλόγου μου!..

— Κι' ἡ Χούλχα;

— Τί Χούλχα καὶ πράσιν' ἄλογα!... Βρὲ πᾶμε στὸν Χουρβούν νὰ κάνουμε δουλειά μας!...

Καὶ προχωροῦν μαζί τώρα γιὰ τὸ ἀγαλμα τοῦ μαύρου Θεοῦ!..

.....

Ὁ Ποκοπίκο κι' ἡ Χουχού σταματᾶνε κάποτε σ' ἓνα ξέ-
φωτο... Ἐχουν φθάσει μπρο-
στὰ στὸ τεράστιο ἀγαλμα. Εἶ-
ναι πελεκημένο σ' ἓνα θεόρα-
το μαῦρο θράχο!...

Ἡ Χουχού σπρώχνει τὸ νᾶ-
νο :

— Καλέ, τί κυττᾶς σὰν χα-
ζός τοῦ λέει. Προσευχῆσου
ἐσὺ πρῶτος... Θὰ τὰ πῆς κα-
λύτερα!...

ΟΙ ΤΙΤΛΟΙ ΤΟΥ

«ΑΝΤΡΑΚΛΑ»

Ὁ Ποκοπίκο ὑπακούει πρό-
θυμα... Γονατίζει ἀμέσως καὶ
κυττάζει μὲ τρόπο καὶ δέος
τὸ ἀγαλμα τοῦ Μαύρου
Θεοῦ!

Ὑστερα, μὲ θαθειά κατὰ-
νυξι ἀρχίζει νὰ προσεύχεται :

— Ἀξιότιμε Θεέ Χουρβούν...
Πρῶτον, ἔρχομαι νὰ ἀρωτιῆξω
διὰ τὴν καλὴν σὰς ὑγείαν καὶ
δεύτερον, ἂν ἀρωτᾶτε καὶ δι'
ἡμᾶς... κλάφτα Χαράλαμπε!

»Ἄκου, τὸ λοιπόν, κύρ Θεέ
νὰ μάθης: Ὁ μπαρμπαδεινό-
σαυρος ἄρπαξε τὴν κυρά-Λου-

κούμω καὶ πάει λέοντας (*)...

Ὅσο γιὰ τὸν Γκαούρ, τὸν
μαντράχαλο, λίγα εἶναι τὰ
ψωμιά του!... Ἄν ζήση καὶ
τὸ μάθη θὰ παίρνη φόρα καὶ
θὰ χτυπάη τὸ κεφάλι του στὰ
θράχια... Ὁ Ταρζάν, ἀφ' ἐ-
τέρου, τρίθει τὰ νύχια του
γιὰ καυγᾶ... Κι' ἂν ἀρωτᾶς
περὶ τῆς Χουχούς, μετὰ συγ-
χωρήσεως, μὲ κυττάζει σὰν
ξερολούκουμο! Κι' ὅσο γιὰ
μένα σπάω πλάξ!...

»Ἀξιότιμε κύριε Θεοῦλιακα
Χουρβούν, λέγω!... Λαμβάνω,
τὸ ὁποῖον, τὴν τιμὴν νὰ περι-
καλέσω Ὑμᾶς ὅπως θάλετε
τὸ χεράκι σας, νὰ δοῦμε τί
θὰ γίνουμε!... Καθότι, ἔτσι
ποῦ πᾶμε, φασκελλοκουκού-
λωστα, ἀδερφέ μου!...

»Ἐτερον οὐδέν. Σὲ γλυκο-
ἀσπάζομαι μετὰ σεβασμοῦ, ἐ-
γὼ ὁ φοβερός καὶ τρομερός
Ποκοπίκο! Κυνηγὸς ἀγρίων
κονίκλων! Γόης φιδίων καὶ κο-
ριτσιῶν! Προστάτης κουτῶν
καὶ ἀδυνάτων! Ἀντρακλας
δυσθεόρατος καὶ διπλωματοῦ-
χος σφάχτης τῆς Σχολῆς Κα-
λῶν Τεχνῶν. Ὀλέ!...

Καὶ τελειώνοντας τὴν προ-
σευχὴ του, ὁ νᾶνος, στὸν ἄ-
γριο Θεὸ τῶν ἰθαγενῶν, γυρί-
ζει στὴ Χουχού :

— Τᾶπα καλὰ, μωρὴ Μαμ-
μζέλ;

Ἡ πυγμαία τὸν σπρώχνει

(*: Διάβασε τὸ προηγούμε-
νο τεῦχος ἀρ. 25 μὲ τὸν τί-
τλο: «Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝ-
ΤΑΡΙΟΥ».

μέ θυμό:

— Τρομάρα νά σοῦρθη, χρυσό μου!...

Καί γονατίζοντας, αὐτὴ τώρα, σὸ ἀγαλμα τοῦ Μαύρου Θεοῦ, ψιθυρίζει μελιστάλακτα:

— "Αχ, καλὲ Θεοῦλη μου! Ὁ Γκαουράκος θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸν καὶμό του καθότι ὁ γοριλλάνθρωπος τοῦ ἄρπαξε τὴν Ταταμπούκα του! Θὰ παρηγοριότανε, θέβαια, μ' ἐμένα!... Μὰ ἐγώ, καλὲ Θεοῦλη μου, δὲν εἶμαι ἀπὸ κεῖνες ποὺ ξέρεις... Λόγω τῆς ωραιότης μου πολλοὶ μὲ ἀζητᾶνε σὲ γάμο. Μὰ τοῦ λόγου μου τυγχάνω ἀναποφασιστική! Καλὲ δὲν εἶμαι καὶ γιὰ ὅποιον κι' ὅποιον! Μὲ συγχωρεῖτε κιδ-λας!...

Ὁ Ποκοπίκο ἐνθουσιάζεται ἀπ' τὴν προσευχή της. Σηκώνει τὸ χέρι του καὶ κάνει νὰ τὴ χειροκροτήσει σὸ σθέρκο!

Δὲν προφθαίνει ὅμως...

"Αγριεὶ φωνές κι' ἀλαλαγμοὶ σχίζουν τὸν ἀέρα, τὴν ἴδια στιγμή... Καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα τρομακτικὸ ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ.

Ὁ νᾶνος μουρμουρίζει φιλοσοφικά:

— Τώρα, χαιρέτα μου τὸν πλάτανο!...

Καὶ νά: Ξαφνικά, ἓνα μεγάλο μπουλούκι ἀπὸ μαύρους ἀνθρωποφάγους παρουσιάζεται!... Στὸ δεξιὸ χέρι κρατᾶνε κοντάρι. Στὸ ἀριστερό, ἀσπίδα. Τὰ κεφάλια τους εἶναι στολισμένα μὲ πολύχρωμα φτερά!...

Ἀρχηγὸς τους εἶναι ὁ Ράμπα—Χάρ. Αὐτὸς προχωρεῖ μπροστὰ κρατῶντας μονάχα μιὰ τρομερὴ σπάθα!...

Ὁ ἀπαίσιος φύλαρχος μισεῖ θανάσιμα τὸν μελαψὸ Ἑλληνα γίγαντα.

... Κάποτε, ὁ Ράμπα—Χάρ μὲ τοὺς ἄγριους ἀραπάδες του, εἶχαν πιάσει σὲ μιὰ παγίδα τὸν Ταρζάν. Σέρνονταν ὥστε-ρα τὸν ἔφεραν δεμένον χειροπόδαρα σὸ χωριὸ τους.

Γέμιοσαν ἓνα τεράστιο χωματένιο καζάνι μὲ νερὸ καὶ ἀναψαν ἀπὸ κάτω δυνατὴ φωτιά. Ὑστερα, πέταξαν μέσα σὸ καζάνι τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας κι' ἔστησαν γύρω του χορὸ, προσμένοντας νὰ γίνῃ τό... θραστό τους.

Γιατί, ὁ Ράμπα—Χάρ εἶχε ἓνα μεγάλο ὄνειρο στὴ ζωὴ του: Νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ παντοδύναμος βασιλεὺς τῆς ἀπεραντῆς Ζούγκλας!...

Ἀλλοίμονό του ὅμως!...

Ὁ Γκαοὺρ μαθαίνει τὴν τραγικὴ θέσι ποὺ βρίσκεται ὁ Ταρζάν καὶ τρέχοντας ἀλαφιασμένος φθάνει σὸ χορταρένιο χωριὸ τοῦ ἀπαίσιου Φύλαρχου! Παλεύει ὑπεράνθρωπα καὶ χτυπιέται σὰν θεριὸ μὲ τοὺς μαύρους καννίβαλους!...

Τὸ φοβερὸ ρόπαλό του σκορπίζει γύρω τὸν ὄλεθρο καὶ τὸ χαμό! Ἀμέτρητοι ἀραπάδες σωριάζονται καὶ σπαράζουν κάτω...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας θγάζει τότε μέσ' ἀπ' τὸ καφτὸ

νερό τοῦ καζανιοῦ, τὸν μισοπεθαμένο Ταρζάν. Τὸν λύνει. Τὸν φορτώνεται στὴ ράχι του καὶ τὸν φέρνει τρέχοντας μακριά.

Ἔτσι τοῦ ἔσωσε, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, τὴ ζωὴ!...

Στὸ μεγάλο μακελειὸ ποὺ εἶχε γίνεи, σὰν ἀπὸ θαῦμα σώθηκε ὁ Ράμπα-Χάρ. Τὸ ρόπαλο τοῦ Γκαούρ τὸν εἶχε κάνει σὲ κακὰ χάλια... Εὐτυχῶς γι' αὐτόν, δυὸ ἀπ' τοὺς ἀραπάδες του κατάφεραν νὰ τὸν σηκώσουν κρυφὰ καὶ τραβώντας ἀπόμερα νὰ τὸν κρύψουν κάπου...

Νά, λοιπόν, γιατί ἀπὸ τότε

ὁ ἀπαίσιος Φύλαρχος ἔχει τάξει σκοπὸ τῆς ζωῆς του νὰ ἐκδικηθῇ καὶ νὰ ἐξοντώσῃ τὸν Γκαούρ!...

Καὶ τώρα ἄς συνεχίσουμε τὴν ἱστορίαν μας:

Οἱ μαῦροι καννίβαλοι τοῦ Ράμπα-Χάρ, φθάνουν καὶ σταματᾶνε μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τοῦ Μαύρου Θεοῦ. Περικυκλώνουν τοὺς δυὸ νάνους...

ΤΟ «ΚΟΛΑΤΣΙΟ» ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

Ἀτάραχος κι' ἀγέρωχος ὁ

Σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς σπηλιᾶς βρίσκονται μερικὰ ξυλίνα κασσενάκια. Καὶ πλάι τους μιὰ παράξενη συσκευή μὲ κουμπιὰ καὶ σύρματα.

Ποκοπικό ρωτάει τούς Άγριους άραπάδες πού τόν έχουν τριγυρίσει:

— Δέν μου λέτε, θρέ καλό-παιδα: Γκαουρικοί ή Ταρζανικοί είσαστε;

‘Ο τρομερός Ράμπα— Χάρ τόν άρπάζει άπ’ τόν λαιμό, τόν σφίγγει καί τόν ρωτάει:

— Ποῦ εἶναι ὁ Γκαούρ; Ποῦ εἶναι αὐτός ὁ σκύλος νά τόν σπαράξουμε μέ τά νύχια καί τά δόντια μας;

‘Η Χουχού χαμογελάει μελιστάλακτα:

— Καλέ Ταρζανικοί εἶναι τά πουλάκια μου! Καλέ φτούσας νά μὴν άθασκαθῆτε! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

‘Ο Ποκοπικό μέ σφιγμένο τόν λαιμό, μουγγρίζει θραχνά:

— “Οχι! Δέν ξέρω, Μπάρμπα!... Δέν ξέρω ποῦ εἶναι ὁ Γκαούρ!...

‘Η πυγμαία καταλαβαίνει πῶς ὁ κακοῦργος Φύλαρχος θά τόν πνίξη. Καί έρωτευμένη καθῶς εἶναι μέ τό νᾶνο, μπαίνει στή μέση:

— Καλέ αὐτός δέν ξέρει νά σᾶς πῇ, κύριε Τέτοιε μου! Καλέ, μὴ τόν σφίγγης ἔτσι γιατί θά μου τόν πνίξης! ‘Εγώ μόνο ξέρω ποῦ θρίσκειται ὁ Γκαούρ!... Καλέ, ἔλα νά σέ πάω νά τόν θρῆς! Μπά σέ καλό σου!...

‘Ο άπαίσιος Ράμπα— Χάρ παρατάει τόν λαιμό τοῦ Ποκοπικό, ένῶ ταυτόχρονα τοῦ δίνει μιά κλωτσιά καί τόν πετάει μακριά.

— ‘Εμπρός!... Τράβα μπροστά νά μάς δείγνης τόν δρόμο! διατάζει άγρια τῇ Χουχού.

Κι’ ἐκείνη ξεκινάει κουνιστή καί λυγιστή, παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τό μέρος πού θρίσκειται άναίσθητος ὁ μελαψὸς γίγαντας.

‘Ο Ράμπα—Χάρ κι’ οἱ άραπάδες του τὴν ακολουθοῦν τρίζοντας μέ λύσσα τά δόντια τους.

‘Ο Ποκοπικό άπ’ τό σημείο πού τόν ἔχει στείλει ἡ κλωτσιά τοῦ φύλαρχου, τούς κυττάζει τρίθοντας τά πονεμένα πισινά του καί μουρμουρίζει σιγά :

— Τὴν άτιμη! Τὴν τιποτένια!... Τὴ μαρτυριάρα! Αὐτό πού κάνει εἶναι μεγάλη προδοσία!... Θά βάλω τὴ χατζάρα μου νά τῆς πάρῃ τό κεφάλι!... Νά δοῦμε τί... τσουλούφι θάχη μετὰ!...

Τὴν ἴδια ὁμως στιγμή τά μάτια του ἀντικρῦζουν κάτι παράξενο:

‘Η Χουχού μόλις προχωρεῖ καμμιά πενηνταριά βήματα, αλλάζει μέ τρόπο μονοπάτι. Κι’ ἀντὶ νά προχωρῇ τώρα γιὰ τούς πρόποδες τοῦ πέτρινου θουνου, παίρνει μιά, σχεδόν αντίθετη λοξή κατεύθυνσι.

‘Ο Ποκοπικό καταλαβαίνει τὴ γυναικεία πονηριά της:

Τούς παρασέρνει πρὸς τὴν σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

— Βρέ τὴν άλεπού, μουρμουρίζει τώρα. Πάρ’ ὅλη τὴ θλακεία της εἶναι.. τετραπέρατή!...

Κι' άμέσως συλλογιέται:

— Καλό τὸ σχέδιό της!... Οἱ ἀνθρωποφάγαδες θὰ κολατοΐσουνε τὸ «Μεγαλειότατο»... Χά, χά, χά!... Κι' ὄχι τίποτ' ἄλλο, μὰ εἶναι περασμένος στὰ χρόνια καὶ τὸ κρέας τοῦ θάναι σκληρό!... Φοβάμαι πῶς θά... βαρυστομαχιάσουνε οἱ φουκαράδες!...

Ὁ νᾶνος περιμένει γιὰ λίγο κρυμμένος ἐκεῖ ποῦ θρίσκεται. Κι' ὅταν ἡ Χουχού μὲ τοὺς κανίβαλους ξεμακραινουν, τὸ θάζει στὰ πόδια κατὰ τὸ πέτρινο βουνό. Καθὼς τρέχει, μурμουριζει:

— Πρέπει νὰ γυρίσω γρήγορα στὸ μέρος ποῦ θρίσκεται μισοπεθαμένος ὁ Γκαούρ. Ἄν δὲν ζωντάνεψε ἀκόμα, θὰ τρέξω νὰ φέρω τὴ Χούλχα ἀπὸ τὴ σπηλιά της... Ὑστερις, μιὰ καὶ δυό, θὰ πάω νὰ θρῶ τὸν μπαρμπαδεϊνόσαυρο! Δὲν φτάνει νὰ σώσω μονάχα τὸν Γκαούρ! Πρέπει νὰ σώσω καὶ τὸν Ταρζάν!... Ἄν λείψῃ ὁ ξενας ἀπὸ τοὺς δυό, κήκα!... Θὰ σταματήσουν οἱ καυγάδες τους καὶ τότε; Πῶς τοῦ λόγου μου θὰ σπάω πλάξ;

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΞΕΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Ὁ Ποκοπίκο συνεχίζει νὰ τρέχῃ ὅσο μπορεῖ πιδ γρήγορα. Οἱ φτέρνες χτυπᾶνε στ' αὐτιά του καὶ θγάζουν σπίθες!...

Ὡσπου λαχανιασμένος κάποτε φθάνει στοὺς πρόποδες

τοῦ πέτρινου βουνοῦ καὶ σταματάει.

Τί παράξενο ὁμῶς!...

Ρίχνει μιὰ γρήγορη ματιά στὸ σημεῖο ποῦ θὰ ἔπρεπε νὰ θρίσκεται ὁ Γκαούρ καὶ στραβομουτσουνιάζει ἀπὸ κατάπληξι!

Τὰ κλαδιὰ θρίσκονται σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ κι' ὁ μελαψὸς γίγαντας ἔχει ἐξαφανιστῇ.

— Τὸ «κρυφτὸ» θὰ παίζουμε τώρα; μурμουριζει ἀγανακτισμένος ὁ νᾶνος.

Κι' ἀρχίζει ἀμέσως νὰ σκαρφαλώνῃ στ' ἀπόκρημνα κι' ἐπικίνδυνα θράχια τοῦ θεόρατου βουνοῦ.

Ἔτσι, φθάνει στὴν κορυφή, μπαίνει καὶ ψάχνει στὴν πέτρινη σπηλιά καὶ μурμουριζει πάλι:

— Ἐδῶ ὁ Γκαούρ!... Ἐκεῖ ὁ Γκαούρ!... Πουθενά ὁ μαντραχαλομαντράχαλος!

Κι' ἀμέσως ξαναπιάνεται στὰ τρομακτικὰ θράχια κι' ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει!...

Οἱ ἀπέραντες πατοῦσες του ἔχουν γδαρθῇ ἀπ' τὴς πεζοπορίες καὶ τὰ τρεχάματα! Ἐχουν ματώσει πιά!...

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, κάνει. Μ' αὐτοὺς τοὺς δρόμους χαλάω καὶ τὰ... παπούτσιά μου! Αὐριο θὰ θέλω καινούργιες σόλες!...

Τέλος, φθάνει κάποτε κάτω κι' ἀρχίζει νὰ ξαναψάχνῃ γιὰ τὸν Γκαούρ... Φωνάζει τ' ὄνομά του ὅσο πιδ δυνατὰ μπορεῖ. Ὅμως καμμιά ἀπόκρισι

δέν παίρνει από πουθενά...

Μά ξαφνικά, μιά σκέψη περνάει απ' τὸ νοῦ του καὶ τὰ μάτια του γουρλώνουν ἀπὸ τρόμο :

— Βρέ, θές νά τὸν ἄρπαξε ὁ Μπρουκόλακας; Αὐτὸς ποὺ ἄκουσα νά κάνη «Μμμμ... Μμμμμμ...». Ὡρες εἶναι τὸ λοιπὸν ν' ἄρπάξη καὶ τὴν ἀφεντιά μου!...

Κι' ὁ Ποκοπικό — ἀτρόμητος καθὼς εἶναι πάντοτε — τὸ ξαναθάζει στὰ πόδια καὶ γίνεται... λαγός! Τρέχει τώρα γιὰ τὸ θεόρατο δέντρο. Ἐκεῖ ποὺ θρίσκει ἡ ξυλένια κάλυθα τοῦ Νταμπούχ!...

Καὶ νάτος: Φθάνει κάποι' ἐκεῖ, μὰ εἶναι ὁ ἄμοιρος σὲ κακὰ χάλια! Ἐξαντλημένος, τρομαγμένος καὶ λαχανιασμένος. Ἡ λαλιά του ἔχει κοπή.

«Ὅχι μὲ τρίλεξα, μὰ οὔτε μὲ μισόλεξα δὲν μπορεῖ νά μιλήσῃ στὸ γοριλλάνθρωπο.

Ὁ Νταμπούχ κάθεται σὲ μιά πέτρα μὲ τὰ μάτια θολὰ καὶ τὴν ἔκφρασι ἄγρια.

Ὁ νᾶνος συνέρχεται κάπως σὲ λίγο καί :

— Τὸ καὶ τό, μπαρμπα-Δεινόσαυρε, τοῦ λέει. Ὁ Γκαούρακας ἔκανε φτερά!... Ὅσο γιὰ τὸν Ταρζάν, μὴ τὰ ρωτᾷς: Ἄν δὲν τρέξουμε γρήγορα, οὔτε... μεζεδάκι δὲν θὰ προλάβουμε νά πάρουμε! Οἱ ἀνθρωποφάγοι θὰ μᾶς κρεμάσουν τὸ κουτάλι!... Καὶ τὸν φτιάχνουνε μιά σούπα, οἱ ἄτιμοι! Νά τρώῃ ἡ μάννα καὶ

τοῦ παιδιοῦ νά μὴ δίνη!...

Ὁ γοριλλάνθρωπος τὸν κυττάζει ἄγρια, χωρὶς νά τοῦ ἀποκρίνεται.

Ὁ Ποκοπικό σὰν κάτι νά ὑποψιάζεται καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Ἡ Ταταμπού ποῦ εἶναι;

Τὰ θαθουλωμένα μάτια τοῦ Νταμπούχ σκοτεινιάζουν πρὸς τὸν τριχωτὸ χέρι του καὶ δείχνει πρὸς ἕνα σημεῖο, μουγγρίζοντας μὲ λύσσα:

— Ταταμπού! «Κρυφὰ» «Φεύγει»!

Ὁ νᾶνος κουνάει θλιμμένα τὸ κεφάλι του :

— Μπουκάλα κι' ἐλόγου σου, μ' ἄλλα λόγια!...

Τὰ μάτια τοῦ γοριλλάνθρωπου θουρκώνουν σιγά-σιγά. Καὶ μουρμουρίζει πονεμένα:

— «Νταμπούχ» «Ἀγαπάει» «Ταταμπού»!

Ὁ Ποκοπικό τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια, ἔτοιμος νά ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς:

— Οὐ νά μοῦ χαθῇς, ἀμπλα-οῦμπλα!... Σὰν δὲν ντρέπεται τὸ μπόι σου! τοῦ λέει.

Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως κάνει νά φύγῃ. Κοντοστέκεται ὁμως ἀπότομα καὶ τοῦ δηλώνει γιὰ τελευταία φορά:

— Ὁ «Μεγαλειότατος» κινδυνεύει. Ἐνα μπουλούκι ἀραπάδες τραβᾷν κατὰ τὴ σπηλιά του!... Τί θὰ γίνῃ, τὸ λοιπὸν; Θάρθῃς νά θάλῃς κανὰ χεράκι; Γιὰ θὰ πάω νὰ τοὺς... σφάξω μονάχος μου;

Η ΤΑΤΑΜΠΟΥ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ

Ἡ πανώρια μελαψή Ἑλληνί-
νίδα, ὅπως μάθαμε, κατάφερε
νὰ φύγει κρυφὰ ἀπὸ τὸν γο-
ριλλάνθρωπο. Ποῦ νὰ πῆγε ὁ-
μως;

Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ὁ ἀναί-
σθητος καὶ μισοπεθαμένος
Γκαοῦρ ποῦ θρискόταν σκεπα-
σμένος μὲ κλαδιά, ἐξαφανί-
στηκε κι' αὐτός. Τί ν' ἀπέγινε
ἀραγε;

Ὅπως θυμόσαστε, ὁ Ποκο-
πικό ἄκουσε ἕνα φοβερό κι'
ἀπαίσιο μουγγριτό. Τί νὰ ἦ-
τανε;

Γιὰ νὰ ἐξηγήσουμε λοιπὸν
δλ' αὐτὰ τὰ μυστήρια, ἂς πά-
ρουμε τὰ γεγονότα μὲ τὴ σει-
ρά τους.

Ὁ γοριλλάνθρωπος ἀρπά-
ζει — ὅπως εἶδαμε — τὴν Τα-
ταμποῦ καὶ τὴ φέρνει τρέχον-
τας στὸ θεόρατο δέντρο του.

Ἡ πανώρια «Κόρη τῆς
Ζούγκλας» ἔχει καταλάβει
τὴν τραγικὴ συμφορὰ ποῦ τὴν
περιμένει! Ὁ Νταμπούχ νο-
μίζει πῶς τὸν ἀγαπάει καὶ θά
ζητήσῃ νὰ γίνῃ συντρόφισσά
του!...

Ἡ ἄμοιρη κοπέλλα νοιώθει
ἀφάνταστη φρίκη στὴ σκέψι
αὐτή! Κι' ἐπειδὴ μὲ κανέναν
ἄλλο τρόπο δὲν θὰ μπορούσε
νὰ σωθῇ, θάζει σ' ἐνέργεια τὴ
γυναικεία πονηριὰ της.

— Σ' εὐχαριστῶ καλὲ μου,
Νταμπούχ, τοῦ λέει, συγκινη-
μένη τάχα... Μ' ἔσωσες ἀπὸ
μεγάλον κίνδυνον!.. Αὐτός ὁ

καταραμένος Γκαοῦρ ζητοῦσε
νὰ μὲ κάνῃ σκλάβο του... Μὰ
ἐγὼ δὲν ἤθελα. Γιατὶ μονάχα
ἑσένα ἀγαπῶ ἐδῶ στὴ Ζούγ-
κλα!.. Ἑσένα ποῦ εἶσαι ὁ
πιο δυνατὸς ἀπ' ὅλους! Ἑσέ-
να ποῦ ὅποια χάρι κι' ἂν σοῦ
ζητήσω, μοῦ τὴν κάνεις ἀμέ-
σως!...

Ὁ τερατόμορφος κτηνάν-
θρωπος τὴν κυττάζει μὲ ἀνεί-
πωτη λατρεία. Ἐνῶ ἡ Τατα-
μποῦ συνεχίζει μὲ ψεύτικα
δάκρυα στὰ μάτια:

— Τώρα ὁμως πεινάω πο-
λύ... Δυὸ ὁλόκληρες μέρες ἔ-
χω νὰ φάω!...

Ὁ ἀγαθὸς κι' ἀπονήρευτος
Νταμπούχ δὲν θάζει τὸ
κακὸ στὸ νοῦ του. Καὶ πέ-
φτει στὴν παγίδα.

— «Ταταμποῦ» «Περιμένει»
«Ἐδῶ», τῆς λέει.

Καὶ τρέχει χαρούμενος νὰ
τῆς φέρῃ καρπούς καὶ γλυκό-
χυμα φρούτα...

Ἔτσι, ἡ πανώρια Ἑλληνί-
δα βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ
βάλῃ σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό
της:

Περιμένει μέχρι ποῦ ὁ γο-
ριλλάνθρωπος νὰ ξεμακρύνῃ
ἀρκετὰ καὶ τὸ θάζει στὰ πό-
δια πρὸς ἀντίθετη κατεύθυνσι.
Τρέχει ὅσο πιὸ γρήγορα μπο-
ρεῖ καὶ σὲ λίγο βρίσκεται πιά
σὲ μεγάλη ἀπόστασι ἀπ' αὐ-
τόν.

Ἡσυχη πιά παίρνει τὸ δρό-
μο γιὰ τὸ ψηλὸ θραχώδιο
βουνό... Ἐκεῖ ποῦ στοὺς πρό-
ποδες του βρίσκεται ἀνάσθη-
τος ὁ ἀγαπημένος της μελα-

Οί άγριοί άραπάδες καταφέρνουν ν' άρπάζουν τόν Γκασούρ, τόν Ταρζάν κκι τήν Ταταμπού, ένώ ταυτόχρονα μιά τρομακτική έκρηξις ..

ψός γίγαντας. Δέν έχει ξεχάσει πώς αὐτή ἡ Ἰδία, μέ μιὰ μεγάλη πέτρα, τόν εἶχε χτυπήσει, κατὰ λάθος, στό κεφάλι...

Ἡ μελαψή κόρη πλησιάζει τώρα στό σημεῖο αὐτό...

Νά δμως πού ξαφνικά ἀκούει μπροστά της τή φωνή τοῦ Ποκοπικό πού φαλτοάρει τραγουδιστά κάποιο στιχάκι του :

«Τρόβα ρώτηξε νά μάθης

κοί νά πλεροφορηθῇς :

Εἰμ' ἐγώ ὁ Ποκοπικός,

τὸ παληόπαιδο,

μέσ' τῇ Ζοίγκλα φίλος μάγκας

κι ὁμορφόπαιδο !..

Ἡ Ταταμπού ἀφουγγράζεται καί συλλογιέται :

— Πρέπει νά συνεφέρω τόν Γκασούρ καί νά πᾶμε νά κρυφτοῦμε κάπου. Ἄν μᾶς δῇ ὁ Ποκοπικό μπορεῖ νά τὸ πῇ στό γοριλλάνθρωπο... Θά τόν τρομάξω λοιπόν, γιά νά τόν κάνω νά φύγῃ...

Κι' ἀμέσως κάνει κάτι πολὺ ἐξυπνο :

Κρύβεται θαθεῖα μέσα σ' ἕναν μεγάλο πυκνὸ θάμνο κι' ἀρχίζει νά μουγγρίζῃ, ἀλλάζοντας τή φωνή της σέ χοντρή κι' ἄγρια :

— Μμμ! Μμμ! Μμμμ!...

Τὸ τί ἐπακολούθησε τὸ εἶ-
δαμε καὶ τὸ ξέρουμε. Ὁ ἀ-
τρόμητος νᾶνος ἀκούει τὸ φο-
βερό μουγγριτὸ καὶ τὸ θά-
ζει... ἥρωϊκὰ στὰ πόδια!...
Τρέχει νὰ προσευχηθῇ μὲ τὴ
Χουχού στὸ Θεὸ Χουρβούν!

Λεύθερη τώρα ἡ Ταταμπού
προχωρεῖ καὶ φτάνει κοντὰ
στὸν Γκαούρ. Παραμερίζει τὰ
χαμόκλαδα ποὺ σκεπάζουν
τὸν ἀγαπημένο της καὶ κάνει
ὅτι, μὴ μπορεῖ γιὰ νὰ τὸν συνε-
φέρῃ...

Καὶ νά: Μὲ τις περιποιή-
σεις καὶ τὰ γιατροσόφια της,
ὁ Γκαούρ, σιγὰ-σιγὰ, συνέρχε-
ται. Ἀνοίγει τὰ μάτια του κι'

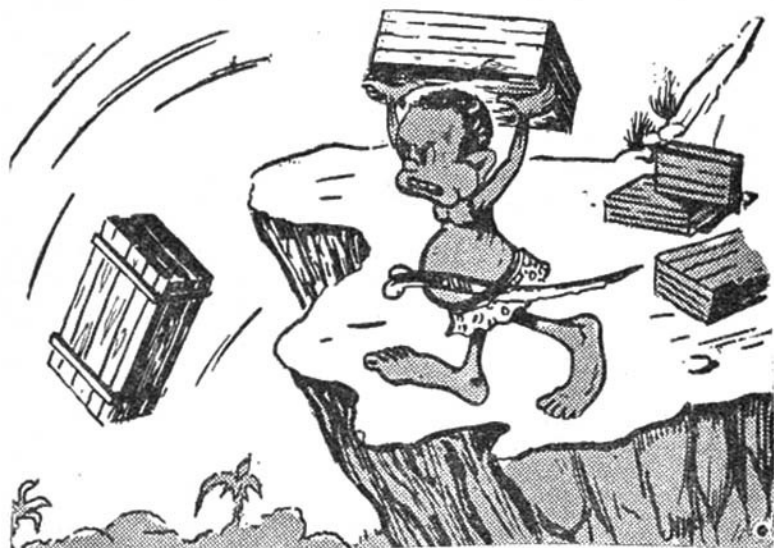
ἀνασηκώνεται ἀργά. Στὴν
ἀρχή, κυττάζει τὴν Ταταμπού
χαμένα :

— Σὲ εἶχε ἀρπάξει ὁ Ντα-
μπούχ; τὴ ρωτᾷ.

— Ναι, Γκαούρ! Μὰ κατὰ-
φερα νὰ τοῦ ξεφύγω.

— Σὲ κυνήγησε;

— Δὲν ξέρω... Σίγουρα ὁ-
μως θὰ ψάχνῃ τώρα νὰ μὲ
βρῇ!... Γι' αὐτὸ, πρέπει ἀμέ-
σως νὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ...
Μπορεῖ, ἀπὸ στιγμή σὲ στι-
γμή, νὰ φθάσῃ ὁ γοριλλάν-
θρωπος! Καὶ τότε... Σίγουρα
θὰ μὲ ξαναρπάξῃ γιὰ νὰ μὲ
φέρῃ στὴν καλύβα του!... Καὶ
ποιὸς θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ σώσῃ

Ὁ φοβερός καὶ τρεμερὸς Ποκοτίκο ἀρχίζει νὰ γκαρεμίζει,
ἀπὸ τὰ βράχια ποὺ βρίσκεται, τὰ κασονάκια μὲ τοὺς δυ-
ναμίτες,

τότε απ' τὰ χέρια του; 'Εσὺ εἶσαι χτυπημένος κι' ἀνήμπορος τώρα... Ἄν ζητήσης νὰ ξαναχτυπηθῇς μαζί του, θὰ σὲ σκοτώσῃ!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν τῆς ἀποκρίνεται. Μόνο κάνει προσπάθειες νὰ σηκωθῇ...

Ἡ πανώρια κόρη τὸν βοηθάει καὶ σὲ λίγες στιγμές σὴν λώνεται ὀρθός.

Τὰ μεγάλα μαύρα μάτια τοῦ Ἑλληνα γίγαντα ἀστράφτουν τώρα ἀπὸ θυμὸ.

— Ὅχι, τῆς λέει. 'Εσὺ ἀνέβα γρήγορα πάνω στὴ σπηλιά μου!... Ἐγὼ θὰ μείνω ἔδῳ. Θὰ παλέψω μαζί του!...

Καὶ συμπληρώνει:

— Ἄν ὁ Νταμπούχ ἦταν πιὸ ἀδύνατος ἀπὸ μένα, θὰ μπορούσα νὰ ὑποχωρήσω καὶ νὰ φύγω... Μὰ αὐτὸς εἶναι πιὸ δυνατός! Κι' ἐγὼ εἶμαι Ἑλληνας!... Κι' ἔνας Ἑλληνας δὲν ὑποχωρεῖ ποτὲ μπροστὰ στὸν ἀντίπαλό του. Ὅσο κι' ἂν εἶναι δυνατός!... Γιατὶ καμμιά δύναμι δὲν τὸν τρομάζει!...

Ἡ Ταταμποῦ τὸν τραβάει ἀπ' τὸ χέρι χαμογελῶντας πονεμένα:

— Ἐλα, Γκαοῦρ, τοῦ ξαναλέει. Ὁ Νταμπούχ δὲν εἶναι κακός!... Οὔτε καὶ φταίει γι' αὐτὰ ποὺ κάνει... Ἀλλοτε θὰ σοῦ ἐξηγήσω τί φταίει... Μὰ τώρα πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως. Νὰ πᾶμε νὰ κρυφτοῦμε κάπου... Δὲν πρέπει νὰ χτυπηθῇς μαζί του...

Ὁ γιγαντώσωμος Ἑλληνας

βρίσκει σωστά τὰ λόγια τῆς ἀγαπημένης του καὶ δὲν ἐπιμένει περισσότερο. Ὑστερα: δὲν θέλει στὴ ζωὴ του νὰ κάνη κάτι ποὺ θὰ τὴν δυσαρρστήσῃ...

Καὶ τὴν ἀκολουθεῖ...

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΧΟΡΤΑΡΙΑΣΜΕΝΟΥΣ ΒΡΑΧΟΥΣ

Ἡ πανώρια μελαψὴ κόρη προχωρεῖ καὶ τὸν φέρνει πίσω ἀπ' τὸ θεόρατο πέτρινο βουνὸ του.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Γκαοῦρ παραξενεύεται ποὺ τὴ βλέπει νὰ ψάχνῃ στὸ χορταριασμένο ἀνοιγμα δυὸ μεγάλων θράχων.

— Τί ζητᾷς ἐκεῖ; τὴ ρωτᾷει. Ἐκείνη τοῦ ἀποκρίνεται:

— Κάποτε κυνηγοῦσα νὰ πιάσω ἕνα χαριτωμένο μικρὸ ἀρκουδάκι... Καὶ τὸ εἶδα νὰ μπαίνει καὶ νὰ χάνεται ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἔδῳ τοὺς δυὸ θράχους... Πέρασα τότε κι' ἐγὼ μέσα καὶ θρέθηκα σὲ μιὰ εὐρύχωρη σπηλιά... Θυμάμαι μάλιστα, πῶς στὸ βάθος τῆς θρήκα τὸ ἀνοιγμα μιᾶς σκοτεινῆς καταπακτῆς... Πρέπει νὰ θροῦμε λοιπὸν αὐτὴ τὴ σπηλιά. Μονάχα ἐκεῖ θὰ μπορέσουμε νὰ κρυφτοῦμε σίγουρα... Ἀλλὰ νά: Νομίζω πῶς ἔδῳ εἶναι τὸ χορταριασμένο ἀνοιγμά της... Κύτταξε κι' ἐσύ...

Ὁ Γκαοῦρ πλησιάζει περὶ-εργος στὸ ἀνοιγμα τῶν δυὸ

θράχων. Παραμερίζει τα χορτάρια και κάνει να περάση μέσα.

“Όμως, ταυτόχρονα σχεδόν, ύποχωρεί άνησυχος. Κι’ άμέσως άρπάζει από κάπου μια μεγάλη πέτρα!

Τήν ίδια στιγμή, δυό γιγαντόσωμοι κι’ άγριοί άραπάδες ξεπετιώνται. Στα χέρια τους κρατάνε τεράστιες χατζάρες! Τις σηκώνουν με λύσσα για να κάνουν κομμάτια τόν άνθρωπο που έπεχείρησε να μπή στην κρυφή σπηλιά τους.

“Όμως, άντικρύζουν μπροστά τους τόν τρομερό Γκαούρ! Τόν άδάμαστο μελαψό γίγαντα της Ζούγκλας!

Τόν ήξεραν από άλλοτε!.. Τότε που σάν μανιασμένο θηριό χύθηκε στο χορταρένιο χωριό τους!.. Τότε που με τόν ροπαλό του σκόρπιζε τόν δλεθρο και τόν χαμό!... Τότε πού, μόνος αυτός, κατάφερε, όχι μονάχα ν’ άποδεκατίση μιά όλόκληρη φυλή μαύρων ίθαγενών, μά και ν’ άρπάξη από τόν καζάνι και τόν μισοπεθαμένο Ταρζάν...

Οί άγριοι μαύροι νοιώθουν τώρα τρόμο και φρίκη βλέποντας μπροστά τους τόν μελαψό γίγαντα!...

Οί άνασχηκωμένες χατζάρες ξεφεύγουν άπ’ τά χέρια τους και σάν τρελλοί τόν θάζουνε στα πόδια να σωθούν. Τρέχουν για τόν μακρυνό χορταρένιο χωριό τους!...

“Ο Γκαούρ κ’ ή Ταταμπού

περνάνε τώρα άπ’ τόν χορταριασμένο άνοιγμα τών δυό θράχων και μπαίνουν στην κρυφή εύρύχωρη σπηλιά!...

ΣΤΗΝ ΥΠΟΓΕΙΑ ΚΑΤΑΠΑΚΤΗ

Τόν πρωτόγονο ήλινο λυχνάρι εξακολουθεί να είναι άναμμένο και να φωτίζει τόν έσωτερικό της.

Οί δυό Νέοι κυττάζουν γύρω τους περιέργοι. Σε μιά γωνιά βρίσκονται ακόμα τά άμέτρητα άδεια μπουκάλια του κονιάκ... Και πρós τόν θάθος τής σπηλιάς τά μικρά κασσονάκια και μιά παράξενη συσκευή με κουμπιά και κύρματα. “Ολ’ αυτά δηλαδή που στην πρώτη μας έπίσκεψη τά είχαμε δεί να βρίσκωνται κάτ’ω στη θαθεία καταπακτή με τούς ανθρώπινους σκελετούς...

“Ο Γκαούρ δέν προσέχει τή συσκευή, ούτε τά κασσονάκια. Έχει σταθή πάνω από τήν καταπακτή και κυττάζει πρós τά κάτω περιέργος.

“Όμως ή Ταταμπού έχει γονατίσει πλάι στο μηχανήμα και τόν έπεξεργάζεται :

— Είδες, Γκαούρ; Πρώτη φορά στη ζωή μου βλέπω τέτοιο άλόκοτο πράγμα!... Τί να είναι άραγε ;

—Ποιός ξέρει, τής αποκρίνεται άδιάφορα ό γιγαντόσωμος “Ελληνας... Σίγουρα τί ποτα λευκοί θά τόχουν αφήσει έδω!...

— Κι' οἱ ἀραπάδες πού ξε-
πετάχτηκαν πρὶν λίγο; Τί νά
ζητοῦσαν ἄραγε ἐδῶ ;

— Ποιὸς ξέρει, ξαναμουρ-
μουρίζει ὁ Γκαούρ.

Ἡ Ταταμποῦ ἐξετάζει μὲ
περιέργεια καὶ προσοχή τὴ
συσκευή.

— Βλέπεις Γκαούρ, τοῦ λέ-
ει. Ἀπ' αὐτὸ τὸ μηχανήμα ξε-
κινᾶνε δυὸ σύρματα... Βγαί-
νουν ἀπ' τὴ σπηλιά καὶ προ-
χωροῦν πρὸς τὰ ἐπάνω...
Πρὸς τὴν κορφή δηλαδὴ τοῦ
βουνοῦ μας... Τὰ πρόσεξα
πρостоῦ μποῦμε ἐδῶ μέσα.

Καὶ συνεχίζει :

— Ξέρεις τί λέω ἐγώ; Μοῦ
φαίνεται πῶς θὰ εἶναι ραδιό-
φωνο!... Σὰν αὐτὰ πού ξ-
χουμε δεῖ νὰ φέρνουν στὴ Ζού-
γκλα οἱ λευκοί... Ἀμα πα-
τήσουμε τὰ κουμπιὰ θ' ἀρχίσῃ
νὰ τραγουδάη!...

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ
ἢ πανώρια Κόρη, ἀρχίζει νὰ
γκαλίζει μὲ τὰ δάχτυλά της
τὰ ἐξαρτήματα τῆς μηχανῆς...
Ἔτσι, σὲ μιὰ στιγμή πιέζει
κ' ἓνα μεγάλο κουμπί...
Καὶ τὸ μοιραῖο γίνεταί!...

Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ ἀφάν-
ταστα τρομακτικὴ ἔκρηξι συν-
ταράζει τὸ θραχώδικο βουνό!

Ὁ Γκαούρ κ' ἡ Ταταμποῦ
ποτὲ ἄλλοτε στὴ ζωὴ τους δὲν
εἶχαν ξανακούσῃ τόσο δυνατὸ
κρότο.

Ἀμέσως πετάγονται κ' οἱ
οἱ δύο ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά.
Ψάχνουν νὰ δοῦν ποῦ γίνηκε
τὸ κακό...

Καὶ νά : Στά μισὰ τοῦ θεοῦ

ρατοῦ πέτρινου βουνοῦ ὅλε-
πουν καπνοῦς. Σὰν τρελλοὶ
σκαρφαλώνουν γρήγορα στὰ
θράχια καὶ φθάνουν ἐκεῖ.

Ἐνα φοβερὸ δυστύχημα ἔ-
χει γίνῃ. Δυὸ λευκοὶ ἄνδρες
ἔχουν θρῆ φρικτὸ θάνατο. Τὰ
σώματά τους ἔχουν γίνῃ κομ-
μάτια!... Ἀλλοῦ τὰ πόδια,
ἄλλοῦ τὰ χέρια κι' ἄλλοῦ τὰ
κεφάλια...

Ὁ μελαμψὸς γίγαντας κ' ἡ
συντρόφισσά του κυττάζουν
χαμένα. Τοὺς εἶναι ἀδύνατο
νὰ καταλάβουν τί ἔχει συμβῇ.

Ἐμεῖς ὅμως μποροῦμε νὰ
τὸ φανταστοῦμε :

Οἱ δύο λευκοὶ κακοῦργοι
φαίνεται πῶς σκαρφάλωναν
τὴ στιγμή αὐτὴ γιὰ νὰ φθά-
σουν στὴ σπηλιά τοῦ Γκαούρ..
Στὰ χέρια τους θὰ κρατοῦ-
σαν μερικά ἀπ' τὰ κασσονά-
κια μὲ τοὺς δυναμίτες. Ποῦ
σίγουρα θὰ τὰ εἶχαν ἐνώσει
μὲ τὰ σύρματα τῆς παράξε-
νης συσκευῆς πού θρῆσκον
στὴν κρυφὴ σπηλιά τους...

Εἶναι φανερό πῶς λογάρια-
ζαν νὰ τοποθετήσουν τὰ κασ-
σονάκια αὐτὰ μέσα σὴ σπη-
λιά τοῦ μελαμψοῦ γίγαντα...
Ἦστερα θὰ περίμεναν νὰ γυ-
ρίσῃ ὁ φύλαρχος Ράμπα —
Χάρ πού θὰ σκότωνε τὸν Γκα-
ούρ... Τέλος θὰ πατοῦσαν τὸ
μεγάλο κουμπὶ τῆς συσκευῆς
καὶ ὁλόκληρη ἡ σπηλιά θὰ
τιναζόταν στὸν ἀέρα!...

Ἔτσι, οἱ κρυμμένοι θη-
σαιροὶ θὰ γινόντουσαν δικοὶ
τους!...

Ἀλλοιῶς ὅμως τὰ εἶχαν

**Ἡ πανώρια Ἑλληνίδις ἀφήνει τὸν γοριλλάνθρωπο νὰ ξιμα-
κρύνῃ λίγο.. Ὑστερα τὸ βάζει σὰν τρελλή στὰ πόδια..**

λογαριάσει κι' ἄλλοιῶς τοὺς ἦρθαν...

Ἡ Ταταμπού, χωρὶς νὰ ξέ-
ρη, πῆσε τὸ μεγάλο κουμπὶ
τῆς συσκευῆς. Κ' ἡ τρομα-
κτικὴ ἔκρηξι γίνηκε πρὶν τῆς
ῥας τῆς!.. Τὰ κασσονάκια
μὲ τοὺς δυναμίτες πῆραν φω-
τιά στὰ χέρια τοὺς κι ὁ Θεὸς
Χουρβὸν τοὺς τιμώρησε σκλη-
ρά, ὅπως τοὺς ἀξίιζε!...

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙΓΕΤΑΙ!

Ὁ Γκαούρ κ' ἡ πανώρια
Κόρη τῆς Ζούγκλας παρατᾶ-
νε τὸ μέρος ποὺ γίνηκε ἡ φο-
θερὴ ἔκρηξι καί, σκαρφαλώ-
νοντας στὰ θράχια, φθάνουν

στὴν κορφή τοῦ πέτρινου θου-
νοῦ.

Ὅμως μιὰ θαρειά κι ἀγέ-
ρωχη φωνὴ τοὺς ὑποδέχεται
ἐκεῖ :

— Βρὲ καλῶς τὰ πιτσου-
νάκια μου!... Ραντεβουδά-
κι εἶχατε πάει, μωρέ;! Ὁλά-
κερὴ τῇ Ζούγκλα ἔφαγα γιὰ
νὰ σᾶς θρῶ!...

— Γιατί Ποκόπικο ; Συμβαι-
νει τίποτα; τὸν ρωτᾶνε κ' οἱ
δυὸ μαζί.

— Βρὲ ἐδῶ ὁ κόσμος καί-
γεται! τοὺς ἀποκρίνεται. Καί
χαμπάρι δὲν πῆρατε τοῦ λό-
γου σας;

Κι ἀρχίζει νὰ τοὺς ἐξηγῇ :

— Πρῶτον καὶ πρὸ ὀλίγου,

κάτωθεν τῆς κορφῆς τοῦ θου-
νοῦ ἔσκασε ἕνα... βαρελό-
το !...

» Δεύτερον ὁ Ράμπα Χάρ
μὲ τοὺς ἀραπάδες του εἶχανε
λυσσάξει, ἀδερφέ μου !... Θέ-
λανε σώνει καὶ καλὰ, κύρ -
Μαντράχαλε, νὰ σὲ θροῦνε.
Νὰ σὲ κάνουνε κομματάκια -
κομματάκια !

» Ἡ Χουχού ἐπίσης ἔκανε
μιὰ ἔξυπνη ...θλακεῖα. Τοὺς
ξεγέλασε καὶ τοὺς τράβηξε
κατὰ τὴ σπηλιά τοῦ «Μεγα-
λειότατου» !...

» Ὁ Φύλαρχος εἶχε ζητήσει
ἀπὸ τὸν Ταρζάν νὰ τὸν βοη-
θήσῃ. Νὰ σὲ χτυπήσουν μαζὶ.
Νὰ σὲ θγάλουν ἀπ' τὴ μέση !...
Ὁ «Ἄσπρος μαντράχαλος» ὁ-
μως φέρθηκε αὐτὴ τὴ φορά
ταίφτικα !... — «Ὁ Γκαουρά-
κος, τοὺς λέει, τυγχάνει ἀ-
δερφάκι μου!».

» Ὑστερις τοὺς θρίζει,
τοὺς χτυπάει, τοὺς κλωτσάει
καὶ τοὺς διώχνει !...

» Ἐκεῖνοι θυμώνουνε, τὸ
λοιπὸν, καὶ χυμᾶνε νὰ τὸν
κάνουνε τασκεμπάπ !... Ἐ-
ρέ, ποιὸς εἶδε τὸ Θεὸ καὶ δὲν
τονε φοβήθηκε, ποὺ λένε !...
Ἐκεῖ νᾶσαστε, ἀδερφέ μου,
νὰ σπάζατε πλάξ !...

» Τραβάει τὸ λοιπὸν ὁ Ταρ-
ζάναρος τὴ μαχαίρα του κι ὁ-
ποιον πάρῃ ὁ Χάρος !... Μὲ
τὴν πρώτη μαχαίριά καθαρί-
ζει πέντε : Τρεῖς νεκροὶ καὶ
δυὸ στὸν τόπο !... Χώρια οἱ
μισοπεθαμένοι !...

» Τοῦ λόγου μου μόλις εἴ-
χα φτάσει ἐκεῖ. Γιατὶ χασο-

μέρησα στοῦ μπαρμπαδεῖν-
σαουρου ποὺ τὸν περικαλοῦσα
νὰ ρθῇ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν
«Μεγαλειότατο». Μὰ δὲν θα-
ριέσαι ! Ὁ ἔρωτας τὸν ἔχει
χτυπήσει στὸ σθέρκο !...
«Κλωσσάει», ὁ φουακρᾶς !...
Τὸ λοιπὸν ποὺ μέيناμε; Ἄ,
ναί, ναί...

» Τὸ λοιπὸν ἡ Χουχού μό-
λις γλέπει τὰ σκοῦρα τὸ θά-
ζει στὰ πόδια καὶ γίνεται κα-
πινός ! Ἀκόμα θὰ τρέχῃ ἡ φου-
καριάρα ! Χά, χά, χά !...

» Τοῦ λόγου μου ὁμως κά-
θησα ἐκεῖ. Στάθηκα θράχος
ἀκλόνητος γιὰ νὰ σπάω κέ-
φι !... Μὰ τί τὰ θέλετε : Οἱ
ἀραπάδες ἦτανε πολλοί. Ὁ
Ταρζάνακος τοὺς σκότωσε κι
ἐγὼ τοὺς ἔσφαξα σκοτωμέ-
νους καθὼς ἦτανε, γιὰ νὰ
μὴν... πονᾶνε !...

» Μὰ ὁ «Μεγαλειότατος»
ὄρχισε νὰ ὑποχωρῇ πρὸς τὸ
βουνό μας !... Σὲ λίγο θὰ
φθάσῃ κάτω... Ἡ Χουχού
τοῦ εἶχε πεῖ πὺς θρίσκεσαι ἀ-
ναίσθητος κάπου ἐκεῖ... Σί-
γουρα θάρχειται ὁ φουκαρᾶς
γιὰ νὰ σὲ σώσῃ !...

» Δίνε του τὸ λοιπὸν, καπε-
τάν Μαντράχαλε, καὶ τρέξε
κάτω νὰ τὸν βοηθήσῃ !...
Ἀλλοιῶς καὶ τὰ κοκκαλάκια
του θὰ γλείφουνε οἱ ἀραπά-
δες !...

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑΙ

Ὁ Γκαουρ ἀκούει τὰ λό-
για τοῦ φοβεροῦ καὶ τρομε-
ροῦ Ποκοπῖκο καὶ τὰ μάτια

του θουρκώνουν από συγκί-
νησι και συμπόνια!...

Κάθε καλή πράξι του Ταρ-
ζάν πλημμυρίζει την καρδιά
του από αγάπη γι' αυτόν!...

Πόσο θά ήθελε νά ήταν
πάντοτε καλός!... Πάντοτε
μεγαλόκαρδος!... "Όπως αὐ
τὴ τὴ φορά!...

— Περιμένετε ἐδῶ λέει
στὴν Ταταμπού και στὸν Πο-
κοπίκο. "Ο «Ἀδελφός» μου
κινδυνεύει! Θά τρέξω νά τὸν
σώσω κι ἄς σκοτωθῶ!... "Ε-
νας τέσιος θάνατος θά εἴ-
ναι γιὰ μένα ἡ μεγαλείτερη
εὐτυχία!...

Κι ἄμέσως ἀρχίζει νά κα-
τεβαίνει, φτερουγίζοντας σάν
ἀητός, στὰ τρομακτικὰ θρά-
χια τοῦ θουνου του!...

Στὸ μεταξύ ὁ Ταρζάν ἔχει
πλησιάζει πολὺ. Οἱ ἄγριοι ἁ-
λαλαγμοὶ τῶν Καννίθαλων ἁ-
κούγονται πιά καθαρὰ!...

... ..
"Ο Ποκοπίκο πού μένει τώ-
ρα μόνος με τὴν Ταταμπού,
τὴ ρωτάει :

— Αὐτὸ τὸ «βαρελόττο» πού
ἔσκασε, πρὶν λίγο, στὰ μισὰ
τοῦ θουνου μας, τί ἦτανε;

"Η πανώρια Κόρη τοῦ ἐξη-
γεῖ ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῇ.

"Ο νᾶνος ἐνθουσιάζεται πού
τ' ἀκούει. Κι' ἄμέσως, παίρ-
νοντας τὴν ἀπόφασί του, ξε-
φωνίζει χαρούμενος :

— Ἀδελρπούλα μου θά
σπάσης πλάξ!... Ξέρεις τί
θὰ κάνω;

— Τί ;

— Θά κατέθω κάτω, θά

μπῶ στὴν κρυφὴ σπηλιά και
θά πάρω δυὸ - τρία κασσο-
νάκια με δυνამίτες!...

— Καὶ τί θά τὰ κάνης; τὸν
ρωτάει με ἀπορία ἡ Ταταμ-
πού.

— Θάνοιξω τὰ κασσονάκια
και θά δώσω τοὺς δυνამίτες
στὴ Χουχού νά τοὺς φάη!...

— Νά τοὺς φάη!;

— Ναί!! "Υστερις θά τῆς
βάλω ἕνα φυτίλι στὸ στόμα,
θά τοῦβάλω φωτιά και...
μπούουουμμ!...

— Τί;

— Μονάχα ἔτσι θά ἡσυχάσω
ἀπὸ δαύτη!... Χά, χά, χά!...

"Η μελαψὴ Ἑλληνίδα κά-
νει νά τὸν ἐμποδίσῃ νά φύ-
γῃ. Μὰ δὲν προφθαίνει!...

"Ο Ποκοπίκο πηδάει σάν
τσακάλι τὰ θράχια κατεβαί-
νοντας ἀπ' τὸ πίσω μέρος
τοῦ θεόρατου πέτρινου θου-
νου!...

"Ἐτσι σὲ λίγο φθάνει κάτω
στὴν κρυφὴ σπηλιά, περνάει
ἀπ' τὸ χορτάριασμένο ἀνοιγμά
τῆς και χώνεται μέσα!...

"Αρπάζει γρήγορα μερικά
κασσονάκια δυνამίτες και
βγαίνει πάλι ἔξω!...

Τέλος, ξανασκαρφαλώνει
στὰ θράχια και φθάνει πάλι
στὴν κορφή πού βρίσκεται ἡ
σπηλιά.

— "Εεεε, κυρὰ Λουκούμω!
φωνάζει στὴν Ταταμπού!...

"Εβγα ἔξω νά με δῆς και νά
με καμαρώσης!... Μόνο μὴ
μοῦ ρίξης καμιὰ «φλογερή»
σου ματιά, γιατί θά πάρουνε
φωτιά οἱ δυνამίτες!...

Περιμένει για λίγο από-
κρισι, μὰ δὲν παίρνει.

— "Έεεε! ξαναφωνάζει πιό
δυνατά τώρα. Τὰ δυναμίτια
φοβάσαι καὶ δὲν θγαίνεις ;
'Εγὼ τὰ μασσᾶω κάτι τέ-
τοια!... 'Αμέ;!

"Ομως καὶ πάλι κανέννας
δὲν τοῦ ἀποκρίνεται.

'Ο νᾶνος μурμουριζει πα-
ραξευεμένος :

— Τί διάβολο γίνηκε;! 'Η
γῆς ἀνοιξε καὶ τὴν κατάπιε;!

ΜΙΑ ΦΟΒΕΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

"Ας ἀφήσουμε ὅμως τὸν
Ποκοπικό νὰ φωνάζη καὶ νὰ
ψάχνη στὴν κορφή τοῦ θου-
νοῦ, μὲ τοὺς δυναμίτες στὰ
χέρια. Κι ἂς παρακολουθή-
σουμε τὴν Ταταμποῦ πού,
πρὶν λίγο, εἶχε κατέβει ἀπ' τὸ
θεόρατο θουνό, τρέχοντας
γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀγαπη-
μένο της μελαψό γίγαντα!..

... ..

Καθὼς κατεβαίνει ὅμως,
καὶ στὰ μισά, πάνω κάτω, τοῦ
θουνοῦ μιὰ φοβερὴ περιπέ-
τεια τὴν περιμένει :

Σ' ἓνα εὐρύχωρο κούφωμα
κάποιου θράχου συναντάει
μιὰ ἀετοφωλιά. Μιὰ γιγαντό-
σωμη ἀετίνα βρίσκεται μέσα
σ' αὐτὴ μὲ τὰ δυὸ νεογέννη-
τα μικρά της...

"Η Ταταμποῦ πού ξέρει πό-
σο ἐπικίνδυνο εἶναι ἓνα τέ-
τοιο συναπάντημα, κάνει μιὰ

αὐθόρμητη κίνησι γιὰ νὰ τὸ
ἀποφύγῃ...

Εἶναι ἄργα ὅμως!... 'Η
ἀετίνα τὴν ἔχει 'δεῖ καὶ νο-
μίζοντας πὼς ἦρθε ν' ἀρπάξη
τὰ παιδιὰ της, χυμάει μὲ τὸ
φοβερό ράμφος της νὰ τὴν
κατασπαράξῃ!...

"Η ἀτρόμητη 'Ελληνίδα κα-
ταλαβαίνει τώρα πὼς τὸ μό-
νο ποῦ τῆς μένει εἶναι νὰ
σταθῇ ἐκεῖ καὶ νὰ παλέψῃ μὲ
τὸ μανιασμένο ὄρνιο!...

"Αν κἀνὴ πὼς συνεχίζῃ τὸ
φευγιό της, ἡ ἀετίνα θὰ τὴν
κυνηγήσῃ. Καὶ μ' ἓνα μονά-
χα χτύπημα στὸ κεφάλι, μὲ
τὸ ράμφος της, θὰ τὴν γκρε-
μοσακίσῃ νεκρὴ κάτω στὸ
πέτρινο θάραθρο!...

Καὶ νὰ : Τὸ θηλυκὸ ὄρνιο
τὴν πλησιάζει τώρα ἐπιθετικὸ.
Ζυγίζει πάνω της τὸ κεφάλι
τοῦ γιὰ νὰ τῆς δώσῃ τὸ θα-
νατερό χτύπημα.

Μὰ δὲν προφθαίνει!...

Μὲ μιὰ ἀφάνταστη γρήγο-
ρη κίνησι ἡ Ταταμποῦ ἀπλώ-
νει καὶ τὰ δυὸ χέρια της :
'Αρπάζει τὴν ἀετίνα γερά ἀπ'
τὸ λαιμό. Καὶ τὴ σφίγγει ὅσο
πιὸ δυνατὰ μπορεῖ!...

Τὸ ὄρνιο ἀρχίζει νὰ τινά-
ζεται τώρα κρᾶζοντας πνι-
γμένα καὶ ζητῶντας νὰ λευ-
θερωθῇ ἀπ' τὸ ἀγκάλιασμα
τῆς γυναίκας.

"Ετσι ξεφεύγουν κ' οἱ δυὸ
ἀπ' τὸ θράχο πού βρίσκονται
καὶ γκρεμίζονται πρὸς τὰ κά-
τω!...

Εὐτυχῶς ἓνας ἄλλος μεγάλ-
λος καὶ πλατύς θράχος θρί-

οκεται κάτω τους. Κ' οι δυο αντίπολοι πέφτουν πάνω σ' αυτόν!...

Ἡ ζωή τῆς Ταταμπού ἔχει σωθῆ σάν ἀπὸ θαῦμα!..

Καί ἡ θανατερὴ πόλη ὄρνιου καὶ γυναικας συνεχίζεται στὴ νέα θέσι τώρα.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα εἶναι βέβαια χεροδύναμη!... Μὰ καὶ ἡ ἀετίνα εἶναι πολὺ πιὸ δυνατὴ ἀπ' αὐτήν!

Ἔτσι σηκώνει πότε τὸ ἕνα καὶ πότε τὸ ἄλλο πόδι καὶ μὲ τὰ γαμπῶ νύχια σχίζει καὶ ματώνει τίς μελαψές σάρκες τῆς.

Ἡ Ταταμπού καταλαβαίνει γρήγορα πὼς ὅ,τι καὶ νὰ κάνῃ, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ πνίξῃ τὸ ὄρνιο. Καὶ πὼς πάλι, σὲ μιὰ στιγμή, θὰ γκρεμοτσακιστοῦν κάτω, θρῖσκοντας — αὕτῃ τουλάχιστον — βέβαιο καὶ φρικτὸ θάνατο.

Γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἀετίνα πρέπει νὰ χρησιμοποίῃ τὸ μαχαίρι πὺ κρέμεται στὴ ζώνη τῆς.

Καὶ νὰ : Τραβάει τὸ δεξὶ τῆς χέρι ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ ὄρνιου καὶ ἀρπάζει τὴ λαβὴ τοῦ μαχαίριου τῆς...

Ἦστερα — ἀφάνταστα σβέλτῃ καθὼς εἶναι — καρφώνει τὴν ἀστραφετὴ λάμα τοῦ στὰ στήθια τῆς ἀετίνας!...

Ἐνα βραχνὸ κι ἀπαίσιο πονεμένο κράξιμο ἀντηχεῖ καὶ τὸ μανιασμένο ὄρνιο σωριάζεται στὸ θράχο πὺ θρῖσκονται, νεκρό!...

Ἡ Ταταμπού παρατάει τὸ

λαιμὸ τοῦ κι' ἀπὸ τὸ ἀριστερό τῆς χέρι καὶ κάνει νὰ τραβήξῃ τὸ μαχαίρι τῆς ἀπ' τὰ στήθια τοῦ...

Καὶ τὸ θγάζει βέβαια, μὰ μὲ τὴ δύναμι πὺ τὸ τραβήξε τινάζεται πρὸς τὰ πίσω καὶ ξεφεύγοντας ἀπ' τὸ θράχο πὺ πατοῦσε, πέφτει στὸ κε- νό!...

Κι ἀρχίζει νὰ γκρεμοτσακίζεται στὸ φοβερὸ θάραθρο!

Ἡ πανώρια κ' ὑπέροχη Ἑλληνίδα εἶναι χαμένη πιά!...

Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ φτάσῃ κάτω καί, χτυπώντας μὲ ἀφάνταστὴ ὁρμὴ στὴ σκληρὴ γῆ, θὰ γίνῃ κομμάτια!...

Τώρα κανένας πιά δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴ σώσῃ... Οὐτε ὁ Ταρζάν, οὔτε ὁ Γκαούρ, οὔτε κι αὐτὸς ὁ παντοδύναμος Θεὸς Κράουμπα!...

Κι ὁμως!... Ὑπάρχει ἕνας ἄλλος Θεός!... Ὁ Θεὸς δλου τοῦ Κόσμου πὺ δὲν θέλησε φαίνεται νὰ θρῖῃ ἡ μελαψὴ Κόρη τὸν ἄδοξο αὐτὸ θάνατο!...

Καὶ νὰ : Ξαφνικὰ ἕνα ἄλλο γιγαντιαῖο ὄρνιο πλησιάζει φτερουγίζοντας γρήγορα πρὸς τὸ σημεῖο πὺ γίνηκε τὸ κακό!...

Εἶναι ὁ ἀρσενικὸς ἀητὸς, τὸ ταίρι τῆς σκοτωμένης ἀετίνας πὺ σίγουρα θὰ εἶχε θγῇ σὲ κυνήγι γιὰ νὰ φέρῃ τροφὴ στὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ στὴ γυναίκα τοῦ...

Ὅμως μὲ τὸ γερό μάτι τοῦ εἶδε, φαίνεται ἀπὸ μα-

κρυά πώς η γυναίκα χτύπησε και σκότωσε την αγαπημένη συντρόφισσα και μητέρα των παιδιών του... Και κρίζοντας άγρια, παρατάει το μικρό ζαρκάδι που σηκώνει στα πόδια του και χύνεται προς την Ταταμπού που μόλις έχει αρχίσει να γκρεμοσακίζεται στο βάραθρο... Θέλει να την σπαράξει!... Να έκδικηθῇ το θάνατο της συντρόφισσάς του!...

‘Η άμοιρη Κόρη βλέπει, καθώς πέφτει, το τεράστιο όρνιο να την πλησιάζει και νοιώθει το φρικτό θάνατο που την προσμένει απ’ τα νύχια και το ράμφος του!...

‘Η θέσι της είναι κάτι πολύ χειρότερο από τραγική!

“Αν πέση κάτω, θά γίνη κομμάτια!.. “Αν την αρπάξει ο άηττος στον άέρα, πάλι θά την κάνη κομμάτια!...

Και στίς ελάχιστες αυτές στιγμές μιὰ σωήρια έμπνευσι περνάει απ’ το σαστισμένο της μυαλό:

Να σκοτωθῇ!... Να χτυπηθῇ μονάχη στήν καρδιά μέ το μαχαίρι που έξακολουθεῖ να κρατάη στο δεξί της χέρι!...

Κι άμέσως, κάνοντας, καθώς πέφτει, μιὰ τρελλή κι άπεγνωσμένη κίνησι, κάνει να καρφώσει τη ματωμένη λάμα του στήν καρδιά της.

‘Ο θάνατος αυτός θά ήταν χίλιες φορές προτιμώτερος απ’ τούς δυό άλλους που την πε-

ρίμεναν.

Δέν προφθαίνει όμως ν’ αυτόκτονήση!...

Γιατί την ίδια στιγμή ο γιγαντόσωμος σερνικός άηττος την έχει φθάσει. Και την αρπάζει γερά στα θρωμερά νύχια των ποδαριών του!...

Μά η Ταταμπού είναι περισσότερο θαρειαά απ’ όσο μπορεί το όρνιο αυτό να σηκώσει!...

‘Εξακολουθεῖ να φτερουγίζει κρατώντας το θύμα του, μά δέν μπορεί να πετάξη έπάνω προς τη φωλιά του...

“Ετσι, χάνει συνεχώς ύψος και κατεβαίνει όμαλά προς τούς πρόποδες του θεόρατου πέτρινου βουνοῦ. Σίγουρα μόλις φθάση κάτω, θά σπαράξει μέ την ήσυχία του τη μελαψή γυναίκα.

‘Η Ταταμπού το καταλαβαίνει αυτό. Κ’ ένα άλλο, πραγματικά σωτήριο σχέδιο καταστρώνει αυτή τη φορά στο μυαλό της.

Ξέρει τώρα πώς δέν θά γκρεμοσακισθῇ στο βάραθρο —όπως θά γινόταν πρίν λίγες στιγμές— μά πώς θά φθάση ζωντανή κάτω, χάρι στον άηττο που την κρατάει γερά στα νύχια του...

Καί, σφίγγοντας πάντα τη λαβή του φονικού μαχαίριού της, περιμένει...

Και το όρνιο χαμηλώνει συνεχώς κι όλο χαμηλώνει!.. “Ωσπου κάποτε η άτρόμητη ‘Ελληνίδα, ρίχνοντας άνήσυ-

χες ματιές πρὸς τὰ κάτω, βλέπει πὼς μικρὴ πιὰ ἀπόστασι τὴ χωρίζει ἀπ' τὸ ἔδαφος.

Ἔτσι θάζει ἀμέσως σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό της :

Σηκώνει τ' ὠπλισμένο χέρι της καὶ καρφώνει μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ καὶ δύναμι τὸ μαχαίρι στὰ στήθια τοῦ ἀητοῦ ποὺ τὴ σηκώνει!...

Τὸ ὄρνιο θγάζει ἓνα σπαρακτικὸ κράξιμο καὶ ξεψυχάει στὸν ἀέρα, παρατώντας καὶ τὸ θῦμα ἀπ' τὰ νύχια του...

Ὁ σκοτωμένος ἀητὸς κι ἡ Ταταμποὺ σωριάζονται βέβαια ἀμέσως κάτω. Μὰ ἡ ἕ-

πόστασι εἶναι μικρὴ κ' ἡ «Κόρη τῆς Ζούγκλας» δὲν παθαίνει παρὰ μερικὲς γρατζουνιές στὰ γόνατα καὶ στοὺς ἀγκῶνες της.

Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα σώθηκε ἀπὸ βέβαιον καὶ φρικτὸ θάνατον!... Ἀπὸ θάνατον ποὺ μονάχα ἓνα τέτοιο ἀπίστευτον θαῦμα θὰ μπορούσε νὰ τὴ σώσῃ!...

Ἡ Ταταμποὺ σηκώνεται τώρα καὶ ρίχνει μιὰ ματιά γεμάτη συμπόνια στὸ σκοτωμένο ὄρνιο ποὺ βρίσκεται μπροστὰ της, μурμουρίζοντας :

Ταυτοχρόνα φοβερές ἐκρηξεις γίνονται κατὰ ἀπ' τὸ πετρινὸ βουνό. Μαύρει καπνοὶ σκεπάζουν τὸν τόπον τοῦ μαχελεῖν.

— Δίκηο είχες καϋμένο πού λή!... Δίκηο είχες νά θέλης νά μέ σπαράξης!... Σκότωσα τὸ ταίρι σου κι ἄφησα ὀρφανὰ τὰ παιδιὰ σας!... Τώρα σκότωσα κι' ἐσένα καὶ τ' ἄφησα ἀκόμα πιὸ ὀρφανὰ!.. Κάποιο ἀπ' τὰ πεινασμένα φίδια ποὺ τριγυρίζουν στὰ θράχια θὰ τὰ 'δῇ καὶ θὰ τὰ καταβροχθίσῃ. "Ὁμως τί φταίω κ' ἐγὼ γιὰ τὰ δυὸ ἀδικα φονικά ποὺ ἔκανα χωρὶς νά θέλω;! "Ἄν δὲν πρόφταινα νά σᾶς σκοτώσω, θὰ μέ σκοτώνατε σεῖς!... Αὐτὸς εἶναι ὁ σκληρὸς νόμος τῆς Ζούγκλας καὶ τῆς Ζωῆς!...

... ..

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ — ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ!

"Ἡ πανώρια μελαψὴ 'Ελληνίδα παρατάει τώρα τὸ νεκρὸ ἀητὸ καὶ σφίγγοντας μέ λύσσα τὸ μαχαίρι τῆς τρέχει νά συναντήσῃ καὶ νά βοηθήσῃ τὸν ἀγαπημένο τῆς Γκαοὺρ!...

Καὶ νὰ τί βλέπουν τὰ μάτια τῆς σάν προχωρεῖ καὶ φθάνει ἐκεῖ...

"Ὁ μελαψὸς κι ὁ ξανθὸς γίγαντας, ὁ Γκαοὺρ καὶ ὁ Ταρζάν δηλαδή, θρῖσκονται ἀδελφωμένοι πάλι!...

"Ὁ ἕνας μέ τὸ τρομακτικὸ ρόπαλο κι ὁ ἄλλος μέ τὸ φονικὸ μαχαίρι του παλεύουν ὑπεράνθρωπα καὶ χτυπιῶνται ἀλύπητα μέ τοὺς ἀγρίους ἀρπακίδες τοῦ Ράμπα - Χάρ!..

"Ὁ ἀπαίσιος γιγαντόσωμος Φύλαρχος ἀνemiζει τὴν τεράστια σιάθα του καὶ οὐρλιάζει στοὺς μαύρους ἀνθρωποφάγους του :

— Χτυπᾶτε τους, σκυλιά ! Χτυπᾶτε τους!... "Ὡς αὖριο τὸ πρωὶ ἐγὼ πρέπει νά εἶμαι ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας!.. Τῆς Ζούγκλας καὶ τῶν ἀτίμητων θησαυρῶν τῆς!...

Οἱ δυὸ γίγαντες ὅμως, σιγά — σιγά ὑποχωροῦν καὶ σὲ λίγο τὸ μακελειὸ μεταφέρεται κοντὰ στοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου βουνοῦ!...

"Ἡ ἀτρόμητη Ταταμποῦ ἔχει χυθῇ κι αὐτὴ στὴ μάχη σάν μανιασμένη τίγρι. Εἶναι ἀφάνταστα : τὸ θᾶρρος καὶ ἡ ὁρμὴ τῆς.

Σάν ἄνδρας χτυπιέται καὶ παλεύει μέ τοὺς ἀπαίσιους καννίθαλους τοῦ Ράμπα — λάρ!... "Ὡσπου σὲ μιὰ στιγμή θγαίνει ἀκόμα πιὸ μπροστὰ κι ἀπ' τὸν Γκαοὺρ κι ἀπ' τὸν Ταρζάν καὶ κάνει νά χτυπήσῃ κατὰστηθα τὸν κακοῦργο Φύλαρχο!...

Δὲν προφθαίνει ὅμως!...

Δυὸ μανιασμένοι ἀρπακίδες, ποὺ δὲν τοὺς εἶχε 'δεῖ, χύνονται ξαφνικά πίσω τῆς καὶ τὴν ἀρπάζουν στὰ σιδερένια μπράτσα τους!...

"Ὁ μελαψὸς κι ὁ ξανθὸς γίγαντας ποὺ βλέπουν τὴν αἰχμαλωσία τῆς τρομάζουν τόσο ποὺ γιὰ λίγες στιγμὲς σασιίζουν καὶ μένουν ἀκίνητοι στὶς θέσεις τους.

Γρήγορα ὅμως συνέρχονται

και τρέχουν σαν τρελλοί νά
τή σώσουν!...

"Ετσι οι άγριοι βρίσκουν
την εύκαιρία και τους περικυ-
κλώνουν... Κι όλοι μαζί, χί-
νονται πάνω τους και πιάνου-
νε κι αυτούς!...

"Ο τρομερός Φύλαρχος οϊρ-
λιάζει τώρα άγρια, δυνατά
και με λύσσα :

— Σκοτώστε τους ! ...
Κομματιάστε τους!... Τί τους
φυλάτε, σκύλοι!...

Και κάνει νά κατεβάση με
όρμη και δύναμι τη φοβερή
σπάθα του για νά κόψη, πέ-
ρα για πέρα, τó κεφάλι του
Γκαούρ!...

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΨΗΛΑ!

"Όμως την ίδια στιγμή, την
τραγική αυτή στιγμή που ό
υπέροχος "Ελληνας γίγαντας
θά εύρισκε τόν άτιμωτικό αλ-
τό θάνατο άπ' τó βρωμερό
γιαταγάνι ενός κακούργου,
κάτι αναπάντεχο, τρομακτικό
κι άπίστευτο γίνεται!...

Ξαφνικά, ψηλά από την
κορφή του θεόρατου πέτρι-
νου βουνού, ακούγεται ή θα-
ρειά κι άγέρωχη φωνή του
τρομερού Ποκοπίκο :

— Πίσω και σās έφαγα,
θρέεεε!...

Και προσθέτει σχεδόν ά-
μέσως πανηγυρικά :

— "Αμάααν !... Βαρᾶτε
θιρλιτζήδεεεεεε!...

Και νά : Δέν έχει προφθά-
σει νά τελειώση τὰ λόγια του
όταν μιὰ άφάνταστη τρομα-
κτική έκρηξι άντηχεί κάτω.
Μπροσά στους πρόποδες του
περήφανου βουνού :

— Μπούουουμμ!...

Οι άλαλαγμοί και τó κακό
πού γίνεται, σταματούν άπό-
τομα! Μαύροι πυκνοί καπνοί
σκεπάζουν άμέσως τόν τόπο
του μακελειού.

"Η Ζούγκλα όλόκληρη σει-
στηκε σαν άπό σεισμό! Σί-
γουρα κανένas ζωντανός δέν
θάχη άπομείνει ούτε άπ' τούς
καννιθαλους, ούτε άπό τούς
ήρωές μας!

"Αλλοίμονο!... Ποιος θά
μπορούσε νά περιμένη μιὰ τέ-
τοια συμφορά!... "Εναν τέ-
τοιο χαμό!...

Και νά τί είχε συμβῆ:

"Ο φοβερός και τρομερός
Ποκοπίκο πού θρισκόταν στην
κορφή του θεόρατου πέτρι-
νου βουνού, άπό ώρα πολλή
παρακολουθούσε τó κακό πού
γινόταν...

Στην άρχή διασκέδαζε και
ξεκαρδίζονταν στα γέλια κά-
θε φορά πού έβλεπε τόν Γκα-
ούρ και τόν Ταρζάν νά σωρι-
άζουν κάτω τούς άγριους και
μανιασμένους άραπάδες! Και
μουρμούριζε κάθε τόσο με
ψυχική ήδονή :

— "Ε, ρε σκοτωμένους πού
θάχω νά... σφάζω άπόψε!..
"Υπεωρία θά δουλέψω πάλι!

Και σκότωνε την ώρα του
ή κωμικοτραγικός νᾶνος πα-

ρακολουθώντας, όπως είπαμε, από ψηλά το μακελειό που γινόταν!...

— Ωσπου κάποτε θαρέθηκε το θέαμα αυτό και λέει στον έαυτό του :

— Βρέ δέν παγαίνεις, κύο Ποκοπίκο, νά ξαπλώσης τήν άρίδα σου νά ξαποστάσης λιγουλάκι άπ' τά... σφαξιμάτα!... "Αναψε πιά ή χατζάρα σου και πετάει σπιθες!.. "Ασ' τη νά κρυσή, τή φουκαριάρα!... Κι αύριο μέρα του Θεού είναι!... "Αμα θά ξημερώση μέ τό καλό, κατεβαίνεις τά θράχια και τούς περνάς άπό ένα χέρι σφάζιμο!... Σκοτωμένοι άνθρωποι είναι. Δέν πρόκειται νά δραπέψουνε και νά τούς κυνηγάς!

Και κάνει νά ξαπλώση θαρρεστημένος πάνω σ' ένα πλατό επίπεδο θράχο.

Δέν προφταίνει όμως...

Γιατί τήν ίδια στιγμή τό εξασκημένο και δυνατό μάτι του βλέπει κάτι που κάνει τήν άσπεία του φάτσα νά σοβαρέψη. Και τά γουρλωμένα μάτια του νά γουρλώσουν άκόμα περισσότερο άπό κατά πληξί και άνησυχία.

— Βρέ, νά πάρη ό διάβολος! μουρμουρίζει άγανακτισμένος! Αυτοί οι καταραμένοι άνθρωποφαγάδες καταφέρανε ν' άρπάξουνε τήν κυρά - Λουκούμω, τήν Ταταμπούκα!. Τώρα τί θά γίνη; Φταίω τό λοιπόν νά κατέβω κάτω μέ

τή χατζάρα μου και ν' αφήσω τούς σβέρκους τούς χώρες... κεφάλια; "Αμέ;!

Δέν προφταίνει όμως νά τελειώση τόν μονόλογό του, όταν βλέπει άπό ψηλά και κάτι άλλο που τόν κάνει έξω φρενών!

Είναι ή στιγμή που ό Γκαούρ κι ό Ταρζάν χύνονται πάνω στους μανιασμένους κανιβαλούς για νά σώσουν τήν αιχμάλωτη Ταταμπού. Κ' εκείνοι, όπως είδαμε, πέφτουν μέ μιās, κι' όλοι μαζί, πάνω τους και τούς άρπάζουν.

— Τώρα τί γίνεται;! μουρμουρίζει ό νάνος.

Και προσθέτει :

— "Αμάν, μωρέ Θεέ μου ! Τί σοῦρθε και σένα νά μέ κάνης προστάτη τών κουτών και άδυνάτων;! Πρέπει τώρα δηλαδή νά θυσιάσω τήν ξάπλα μου για νά τούς σώσω άπ' του Χάρου τά δόντια;!

Κ' ενώ τό γρήγορο μυαλό του βρίσκει άμέσως τί πρέπει νά κάνει, μουρμουρίζει:

— Θ' άνάψω τά φυτίλια στά κασσονάκια μέ τούς δυναμίτες και θά τά πετάξω κάτω!... Μονάχα τόν κρότο ν' άκούσουνε οι άραπάδες θά τρέξουνε στο χωριό τους για ν' αλλάξουνε... σώθρακα ! Χά, χά, χά!...

Τρίβει άμέσως δυό τσακμακόπετρες, θάζει φωτιά στά φυτίλια που κρέμονται άπ' τά κασσονάκια και τά πετάει κάτω ;

— Μπούουουμ!...

Ὁ Ποκοπικό κυττάζει τώρα ἀπὸ ψηλά τὸ πεδίο τῆς μάχης, μὰ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ!... Μαῦροι πυκνοὶ καπνοὶ σκεπάζουν τοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου βουνοῦ. Ὁ Θεὸς ξέρεי τί μεγάλο κακὸ θάχῃ γίνῃ μὲ τὴν τρομακτικὴ αὐτὴ ἔκρηξι.

Ὁ χορατατζῆς νᾶνος καθόλου δὲν φαίνεται ν' ἀνησυχῇ. Τὸ ἀντίθετο: ξεφωνίζει τώρα κατενθουσιασμένος:

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου! Οὐ-

τε ἀτομικὴ θόμβα νάταν!...

Κι ἀμέσως σκύβοντας ἀρχίζει ν' ἀφουγκράζεται. Τίποτα ὅμως δὲν ἀκούγεται ἀπὸ κάτω. Οὔτε φωνές, οὔτε θογγητά!...

Ὁ Ποκοπικό συνέρχεται τώρα καὶ μουρμουρίζει ἀνήσυχος:

— Φαίνεται, ἀδερφέ μου, πὼς δὲν ἄφησα κάτω... ρουθούνι γιὰ ρουθούνι!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἔκτοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν Ἐκδότην.

Δ'ΙΟΥ. ΤΥΤΣΟΥ 26

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

Συναγεσμός στους φίλους του
ΤΑΡΖΑΝ και του ΓΚΑΟΥΡ !...
ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

κυκλοφορεί ή ύπ' αριθ. 27 περιπέτεια με τον τίτλο :

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

‘Ο Ταρζάν συναναστρέφεται... αγρίους ! — ‘Ο Γκαούρ στην τραγική παγίδα. ‘Αναπάντεχη σωτηρία - Οί σφαίρες βρίσκουν τὸ θεριὸ στὰ στήθια—‘Η τραγωδία μιᾶς καρδιάς—Μιά τρομακτικὴ συμφορά. ‘Η ἀγνωστὴ καὶ μυστηριώδης γυναίκα—Τὰ τραγικὰ θύματα—‘Ενας ἀγέρωχος καὶ σκληρὸς ἄντρας

Π Ρ Ο Σ Ο Χ Η !...

Στὸ τεῦχος αὐτὸ κάνει γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐμφάνισί της ἡ πανέμορφη συντερόφισσα τοῦ Ταρζάν καὶ ‘Αρχόντισσα τῆς Ζούγκλας,

Τ Ζ Ε · Ι Ν

Κανένας σας δὲν πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς νὰ διαβάσῃ τὴν Π Ε Μ Π Τ Η τὸ πιὸ συναρπαστικὸ τεῦχος τοῦ

“ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,,

« Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ »

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς: **ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΕΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694